

ХРИСТИАНСКИ СВѢТЪ

МѢСЕЧНО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ

Всичко за „Християнски свѣтъ“ се изпраща до:
Павелъ Митковъ—Свищовъ

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ

За България 3 лв. За странство 4 лв. Всичко въ прѣдплата.

ВЕЛИКИЯ ДЕНЬ

Ще гръмнатъ пакъ всички църковни камбани;
Ще екне земята отъ старата вѣсъ:
„Възкрѣсна! Възкрѣсна!“ и въ църква събрани
Единъ други ще кажемъ: „Великъ день е днесъ!“

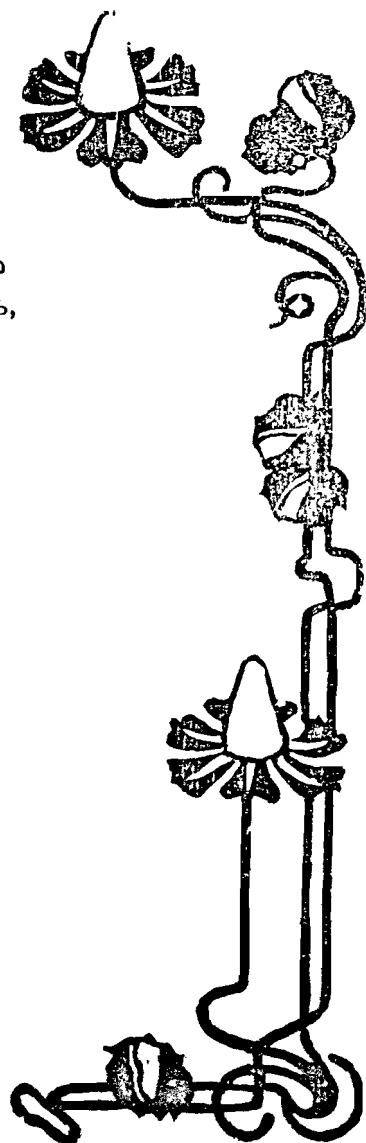
Защо е великъ день? Христосъ ли възкрѣсна?
Да бѣше възкрѣсналъ камшикъ би изплѣлъ,
Въвъ храма би влѣзълъ и както разпрѣсна
Ония евреи и насъ би помѣлъ! . . .

Не е Той възкрѣсналъ. Дълбоко заровенъ
Въ сърдцата човѣшки погрѣбенъ е Той;
Не ще Го събуди ни звѣна църковенъ,
Ни нашитѣ молитви, ни нашия вой!

Дълбоко заровенъ почива, Той чака
Да дойде отъ Бога деня отрѣденъ,
Когато ония, що горко оплака,
Ще бждатъ готови за живия день.

Когато познаятъ че всички сж равни,
Че всички сж чада на Бога Отца;
Когато настанатъ годинитѣ славни
На Божието царство въвъ всички сърдца.

Тогазъ ще възкрѣсне-възкрѣсне въвъ слава;
Тогава ще бжде грѣхътъ побѣденъ,
Земята ще стане небесна държава;
Тогазъ ще настане Великия День!

Зората на великия день.

Великдень!

Това е най-славната отъ всички сутрини на земята. Това е сутринъ на побѣда!

Много велики битки сж били водени, и много знаменити побѣди сж били спечалени.

Но, най-великата битка отъ всички бѣше тази, която Завоевателя отъ Едомъ води съ князътъ на тъмнината. Колко е траяло състезанието, ние не знаемъ положително. Но ние знаемъ кога резултатътъ на битката се извѣсти. Това бѣше, когато ангелътъ каза на женитѣ: „Той не е тука; Той възкрѣсна!“ Плодоветѣ отъ тази битка ще бждатъ събрани прѣзъ вѣчността. Ние жънемъ тѣзи плодове сега.

Великдень!

Това бѣше сутринъта на надежда. Не е възможно за чловѣка да живѣе безъ да гледа на напрѣдъ. Но когато смъртта стои на пѣттътъ ни, нашия погледъ се помрачава прѣдъ неизвѣстността на бждащето. Ние се трудимъ да гледаме на напрѣдъ къмъ единъ другъ животъ, но напразно. Ние не можемъ да проникнемъ задъ вуалътъ. Но когато Исусъ възкрѣсна, вуалътъ се раздра и сега ние можемъ да видимъ. Смъртта е Той разрушилъ, и животътъ заедно съ безсмъртието изведе въ свѣтлина.

Какво утѣшение, какво въодушевление!

Великдень!

Това е сутринъта на животъ. Прѣзъ това врѣме на годината природата, като че симпатизира съ Евангелието на Богочловѣктътъ, се облача въ новъ животъ. Зеленина покрива всичката земя, раннитѣ цвѣта цвѣтятъ и дърветата показватъ знакъ на животъ. Изподъ гробътъ на студената зима разстенята се измушкватъ съ нова пѣсенъ.

Исусъ внесе новъ животъ въ свѣта, оная свѣтла заранъ, когато Го видѣха възкрѣсналъ. Неговото слово, което изглеждаше тъй житнетрѣптящо се прѣкрати отъ смъртта. Даже Неговитѣ ученици се усъмниха и нѣкои отъ тѣхъ се разочароваха.....

Но когато Исусъ възкрѣсна, и Неговитѣ думи възкрѣснаха! Тѣ станаха животъ за чловѣцитѣ. Неговитѣ ученици възкрѣснаха, тоже. Неможе да има по-голямъ контрастъ съ този, който виждаме между ученицитѣ на Исуса прѣди Неговата смъртъ и подиръ Неговото възкрѣсение. Тѣ сж сжитѣ чловѣци, но пакъ различни. Тѣхния умъ сега се избистри и разшири. Надеждата имъ оживѣ. Куражътъ имъ порастна до толкозъ, че отъ страхливи, тѣ станаха герои. Повече отъ единъ пѣтъ тѣхния учител имаше случай да имъ говори за слабостта на тѣхната вѣра. А сега, всички изведнажъ ставатъ ободрени, и вѣрата имъ се увеличава до толкозъ, че зачудва свѣттътъ. Тѣ вече не ще се полжатъ да помислятъ за приврѣменото царство на земята. Защото, подиръ възкресението, духовния характеръ на Божието царство имъ стана ясенъ и понятенъ.

Великдень!

Това е вжзелътъ, който свързва християнския животъ, истинниятъ животъ съ вѣчния, който е въ Бога.

Великдень!

Това е нова побѣда, новъ животъ, нова надежда за душата и тѣлото на чловѣка. И не ще съмнѣние, че Великдень ще бжде най-веселия празникъ отъ всички други.

Но, блаженъ е онзи, който чрѣзъ приемането на Истината се радва на триста и шейсетъ велики дни всѣка година.....

Великдень

изъ „Житие“

„Не е тука, Той възкресе“,
Рече ангела Блаженъ,
Както бѣ и самъ прѣдсказалъ,—
Днесъ не е ли третия день?

„Той възкресе, Той възкресе!“

Вѣренъ вѣрному каза;

„Ей, наистина възкресе“,

Съ отвѣтъ другий поздрави.

„Той възкресе, Той възкресе!“

Скоро изъ уста въ уста,

Въ Палестина се разнесе,

И отъ тамъ—по вси мѣста.

Ей Исусъ Христосъ възкрѣсна,

Съкруши на адъ властѣта,

И съмнѣнието прѣсна

За живота слѣдъ смъртта.

Смъртни, чуй—Христосъ възкресе!“

Свѣжий благовѣстенъ кликъ:

Знай, наистина възкресе:

Днешний день е день великъ.

Стоянь Ватралски.

Прѣдъ и слѣдъ Великденъ.

— На Голгота, дѣто Той издѣхна, обкованъ на тежѣкъ кръстъ, прѣди двѣ хиляди години, отъ вѣкове се трупатъ стада отъ хора да се кланятъ и молитвуватъ. Тамъ нѣма поменъ отъ жалкото стадо, което послушно блѣеше прѣдъ Неговитѣ палачи. Само имената на два—трима властници се носятъ отъ вѣкъ на вѣкъ, свързани съ Неговото име, за да говорятъ, че властта е често синонимъ на злодѣйство

Едни Го нарекоха Божѣ; други Го нарекоха—Синъ Божи; трети Го наричаха учителю. А Той се движеше между народа и носѣше въ сърдцето Си тъмната мжка на неощѣненъ и неразбранъ

Явиха се книжницѣ и фарисеитѣ, за да Го изкушаватъ. Той ги изобличи, а тѣ Го назоваха бунтовникъ. И наистина, Той бѣ великиятъ бунтовникъ на Своего врѣме, както бунтовническо е днесъ Неговото учение. Лъжците Го провъзгласиха за лъжепророкъ, а злодѣитѣ Го обявиха за разбойникъ.

И Той понесе, уморенъ, Своя тежѣкъ кръстъ къмъ Лобното мѣсто

Тежко и убийствено бѣ Неговото слово за силнитѣ и богатитѣ, за властницѣ и тиранитѣ, за фарисеитѣ и първосвещеницитѣ. . . Той ги зовѣше лицемѣри, които ксмарѣтъ прѣцѣждатъ, а камилата гълтатъ.

Той ги оприличаваше на хубави и варосани гробници, които отвѣнъ привличатъ и омаиватъ съ красота, а отвжирѣ сж пълни съ кости, миязми и всѣка нечистота.

Той изобличаваше управницѣ и тѣхнитѣ слуги и смѣло зовѣше на бунтъ: „не миръ, а мечъ дойдохъ да донеса“!

Силнитѣ съ мечъ прободоха сърдцето Му и разгониха ученицитѣ Му

„Илѣ! Илѣ! Лама савахтанѣ!—О, Ти, Който си въ небесата! Защо си ме оставилъ? Прѣдсмъртни и трагични думи на Оня, Който се разпна на кръста!

И дойдохъ слѣдъ Него антихристи, които убиваха въ Негово име и се наричаха Негови замѣстници. Назоваха се папи, патриарси, богопомазници. . . Тѣ осветиха лъжата на силнитѣ, които разпнаха Христа, заради истината Му.

А Той все стои на кръста разпнатъ и божественитѣ Му уста говорятъ: Илѣ, илѣ! Лама савахтанѣ!

Христосъ възкресе! Каква поефтинѣла фраза

се носи отъ уста на уста, отъ двѣ хиляди години и при все това Христа не виждаме въ живота.

И все пакъ привѣтствието върви отъ челоуѣкъ на челоуѣкъ безъ да има значение въ повседневния животъ на хората. . . Въ пустинята на врѣмето хората вървятъ изнурени и убити, жадни за щастие, мамени отъ златната мечта за оазиси. . . .

Христосъ възкресе! Така говорятъ помежду си ония, които управляватъ, говорятъ безъ да върватъ. И какъ може да се върва, когато въ живота не се вижда ликътъ на възкрѣсалия? Той се още стои погребанъ въ сърдцата човѣшки. . . .

Христосъ възкресе! Траурна и измжчена Еългария, ти ще посрѣщнешъ Великия-денъ, унесена въ тжжни спомени за избититѣ твои синове! Тягостната политическа нощъ не ще ти даде отдихъ за да отпразднувашъ този денъ и той за тебе не ще е великъ; за тебъ е още глуха пѣсенъта на ранобуднитѣ птички и не прѣдвѣшава скоро приближаващата зора на твоя небосклонъ.

Ти си обидена, и надъ твоята безкрайна мжка се смѣятъ силнитѣ, чието безсърдечие и алчни инстинкти свободно върлуватъ. . . .

Измжчений народе, **Христосъ възкресе!** Зората се е сипнала. . . ставай—че е день!

„Любете единъ другиго“ бѣше лозунга на великия прѣродителъ на обществата, носителъ на новитѣ положения за равенството на душиѣ и тѣлата, Богочелоуѣка, Който дойде да подготви хората за Царството небесно тука на земята, когато любовъта и правдата ще управляватъ.

„Любете единъ другиго!“

Вѣковетѣ се нижатъ единъ слѣдъ други отъ когато Исусъ възкрѣсна и челоуѣчеството чувствува този тържественъ денъ. И днесъ, както и винаги, църковнитѣ камбани ще забиятъ и разгласятъ, че надъ всичко въ живота, надъ страсти и добродѣтели, високо витае духътъ на Исуса и призовава всички къмъ възвишени идеали, къмъ духовно съвършенство, къмъ любене единъ другиго, защото само тъй се добива истинско щастие на земята.

„Любете единъ другиго!“

Уви! Като че двадесетъ изминалитѣ вѣка на християнството не сж допринесли любовъ на земята, и като че ли вчера е била

оная паднала въ развратъ и пороци епоха, която прѣдшествуваше Спасителя; като че ли единъ мигъ е само изминалъ подъ влияние-то на Исуса, за да не може да се освободи чловѣкъ отъ ниския егоизмъ, грубитѣ страсти, и ненаситната алчностъ за слава, властъ, почести и богатства.

И сега, както и тогава има войни и кръвопролития. И днесъ народитѣ пѣшкатъ и гинатъ физически и морално; и сега, както и тогава, горди и славолюбиви царе прѣзиратъ народа си, притискатъ го денонощно, и изтощаватъ го чрѣзъ ужесточени войни . . .

„Любете единъ други“. Опечалени народе, ти ще чуешъ тѣзи думи да се четатъ въ цър-

ква, но не ще ги повѣрвашъ, защото твоитѣ синове станаха жертва на умразата и себелюбието.

Вдовици и сираци на майка България, великденския химнъ не ще ви утѣши, защото голѣма е загубата, която вие прѣтърпѣхте въ лицата на вашитѣ съпрузи и бащи . . . Но, ние сме на прага на едно свѣтло утро. Ние сме въ края на една тъмна епоха за да влѣземъ въ свѣтлината на новъ животъ. Махалото на житейския часовникъ е готово да удари и извѣсти златната зора на Христовото възкресение, когато Христосъ воистина ще възкрѣсне въ живота на всѣкой чловѣкъ, за да нѣма вече тъмнина . . .

Бъдащето на България.

извадки отъ сказката на
Пастиръ Ив. Тодоровъ, държани въ Търново.

Не е достатъчно да разширимъ границитѣ на своето отечество за да го направимъ велико. Искатъ се велики мъже и жени, които ще живѣятъ и служатъ за доброто на своето отечество. Тѣй че, бъдащето на Велика България зависи отъ нейнитѣ синове и дѣщери. Колкото тѣ сж по-велики: по умъ, сърдце, и душа, толкова по-велика ще бъде България. Но, ако тя падне въ ржцѣтъ на дребнави чловѣци, партизани, а не политици, алчни за пари, за властъ, подтисници, угнетители, безвѣрници, тогава тѣжко и горко на България! Величието на единъ народъ не се състои въ количеството на населението, нито въ обширността на територията, а въ интелигентността, трудолюбието, честността и вѣрността на неговитѣ синове и дѣщери.

Но отъ дѣ да вземемъ такива синове и дѣщери?—питатъ се много души.

Да ги създадемъ. Какъ?

1. Да почнемъ отъ домътъ. Величието на кой и да е народъ зависи отъ домътъ. Историята свидѣтельствува за това. Колкото по-високо е съзнанието на майкитѣ въ единъ народъ, като възпитателки на младото поколѣние, въ любовъ къмъ Бога и всички чловѣци, толкова по-свѣтли характери ще се сформирова въ срѣдъ този народъ. „Научи дѣтето въ началото на пѣтътъ му, и не ще да се уклони отъ него нито когато остарѣе“, казва прѣмъждрия Соломонъ.

2. Училището слѣдва домътъ. Цѣлѣта на училището не е да натѣпчи съ знание главитѣ на младитѣ, но като имъ даде наука,

да имъ издигне сърдцето и душата. Да извая чисти характери, които ще ползватъ не само себе си, но обществото и чрѣзъ него цѣлото чловѣчество. А за този великъ и важенъ занаятъ сж нуждни добри професори, възпитатели, а не дребнави и надуты натура. Нека си признаемъ, че учебното дѣло у насъ куца и че учителството въ по-голѣмата частъ е само плащано чиновничество, което афтоматично върши училищната работа. О, великата нужда отъ добри възпитатели! Молѣте се на Бога да издигне и всрѣдъ нашия народъ учители, които ще цѣнятъ дѣтската душа и характера на младежа по-вече, отколкото своята мѣсечна заплата. Самитѣ учители трѣбва да бъдатъ съ чистъ и добъръ характеръ, защото тѣ сж модели, които копиратъ младитѣ.

3. Самата държава може да упражни добро влияние въ повдигане на нацията. Какъ? Тя може да подпогне съ пари на добритѣ начинания и да задържи добритѣ чловѣци на важни постове въ народното управление. И освѣнъ това да бди щото правдивитѣ и честни хора да не се гонятъ и тѣпчатъ, а да имъ се даде подходящото за тѣхъ мѣсто, независимо тѣхното убѣждение. Съ други думи, да не се вършатъ народнитѣ ни работи по партизански начинъ, защото така се покваря характера на нацията.

4. Ролята на църквата не е изключена въ това отношение. Духовенството не бива да се задоволява съ вършене на установени мъртви и неразбираеми литур-

гии, които не събуждат у човѣка чувство-то на дългъ къмъ Бога и човѣцитѣ, а на-противъ, го приспиватъ и затѣпяватъ. Не-говъ дългъ е да проповѣдва Евангелието на матерния ни езикъ. Да събудятъ духовно за-спалитѣ, да възкрѣснатъ духовно мъртвитѣ, да обвържатъ ранитѣ, да потпратъ хромитѣ, да нахранятъ гладнитѣ, да върнатъ заблуде-нитѣ и да потърсятъ падналитѣ. Духовен-ството трѣбва да остави славянското Евангелие въ Библиотеката, или тамъ дѣто се изучаватъ античнитѣ езици и да проповѣдватъ и раз-пространяватъ Евангелието на български е-зикъ. Вземете примѣръ отъ Ап. Павелъ, кой-то казва: „Благодаря Бога, че азъ отъ всич-

ки васъ по-вече езици говоря; но въ църква прѣдпочитамъ да изговоря петъ думи съ у-мътъ си, за да наставя и други, а не десетъ хиляди думи съ езикъ незнаенъ. (I Кор. 14:18—19). Проповѣждане Евангелието на понятенъ езикъ е сила Божия . . .

Съ казаното до тукъ въпроса не се из-черпва. Но, мислимъ, че бѣлѣжкитѣ ни, вну-шаватъ кждѣ лежи тайната на народното ве-личие. Съ разширение на границитѣ увели-чава се и работата. Нека прочее, изоремъ на-родната нива и посѣемъ добритѣ сѣмена на единъ великъ животъ, тъй ясно очертанъ въ скрижалитѣ на Христовото Евангелие.

Пастиръ Д. Ж. фурнаджиевъ.

Какъ единъ адвокатъ намѣрилъ истината.

Г-нъ Филипъ Мауро, виденъ адвокатъ въ гр. Нью-Йоркъ, живъ до днешния день, се обърналъ къмъ Христа на 11 Май, 1903 год., когато билъ на четиридесетъ и петъ годишна възраст. За про-мѣната, която послѣдвала въ неговитѣ възгледи и животъ, говорятъ два краснорѣчиви факти, именно: книгитѣ които е писалъ, отъ които азъ имамъ де-сетъ голѣми и малки тома, и духовната работа която той върши, особно въ Италия прѣзъ зимнитѣ сезони. Той е изказалъ готовностъ да посѣти и България, когато providението отвори и уреди пътя.

Фактитѣ които се навеждатъ тука, едни отъ които прѣдшествуватъ, а други слѣдватъ събитие-то на неговото обръщане къмъ Христа, сж изложени въ книжката му Е д н о С в и д ѣ т е л с т в о, въ която като започва съ думитѣ на Псалмопѣвеца: „Елате, чуйте всички които се боите отъ Бога и ще прикажа онова което е сторилъ на душата ми“ (Псал. 66:16), г. Мауро излага неопровержими до-води, че чрѣзъ Божията благодать въ Христа и Евангелието човѣкъ приема новъ животъ, прѣминава „отъ смъртъ въ животъ“ (Иоан. 5:24),

За дълги години, както легеонъ други хора, той странилъ и се противилъ на всѣко влияние което може да го приведе при Христа. Първата и главна цѣль въ живота му е била да задоволи себе си; и всичкитѣ старания, които е полагалъ сж били единствено за печалба и натрупване богатства, съ които да задоволява личнитѣ си прищевки прѣзъ живота. Въ тая си амбиция той не е ималъ прѣдъ видъ само себе си, е г о т о, но цѣлата си фамилия, която той счита нераздѣлна отъ всичкитѣ интереси на живота му, и за която той отъ начало до край е полагалъ неуморни трудове да докаже себе си въренъ и достоенъ баща и съпругъ.

Нѣщата, които той най-високо цѣнилъ, за прим. репутация, честъ отъ хората, сполука въ прѣдприя-тията, и тѣмъ подобнитѣ, сж заемали врѣмето и ума му, и вънъ отъ тѣхъ нищо не го е интересвало. Г-нъ Мауро казва: „С е г а ясно виждамъ че азъ

несъзнателно бѣхъ направилъ паритѣ свое божество на което уповахъ, и което любѣхъ; и сега разби-рамъ що значатъ думитѣ на Св. Писание, че любо-стежанието е идолопоклонство“.

По въпроса за съществуването на душата задъ гроба той поддържалъ разни възгледи, но настанало врѣме когато той се уморилъ отъ положението на неизвѣстността и безплоднитѣ спекулаций, които го постепено водили въ по-голѣмъ мракъ, и се рѣ-шилъ да се избави единъ път за винаги отъ всѣ-какви мисли за безсмъртието на душата. Като заня-тието му било адвокатско, и като билъ единъ отъ най-сполучливитѣ адвокати въ града Нью-Йоркъ, г. Мауро лесно свикналъ съ убѣждението на единъ ра-ционалистъ и приемалъ че е възможно да върва само онова, което подлежи подъ опита на физичес-китѣ сетива. Той казва: „като отхвърлихъ Божието свидѣтелство, което е свидѣтелствувалъ за Сина си, и така Го направихъ лъжець (1 Иоан. 3:9,10); и като отхвърлилъ доказитѣ за нѣщата които не се виждатъ (Евр. 11:1), азъ бѣхъ на погиване по ра-ди липсата на знание, ако и да, по моето и онова на други хора мнѣние, азъ минавахъ за единъ твърдъ почтенъ човѣкъ“.

Колкото за поучения отъ Евангелието той билъ слушалъ доста такива, обаче за единствения отъ Бога път за спасение той билъ толкова невѣжъ колкото единъ хотентотъ. А такава е положението на стотини и хиляди въ този просвѣтенъ вѣкъ, и то въ Християнски страни. Евангелието е скрито за тѣхъ, защото „богътъ на този свѣтъ“ е заслѣпилъ умоветѣ имъ „да ги не озари видѣлината на сла-вното благовѣстие на Христа, Който е образъ на не-видимаго Бога“ (2 Кор. 4:4).

Когато постигалъ цѣльта си и трупалъ богат-ство, той се убѣдилъ че богатството не може да задоволи, и че Спасителътъ е правъ въ думитѣ които е казалъ: „който пие отъ тази вода пакъ ще ожаднѣе“ (Иоан. 4:13). По тая си опитностъ г. Мауро казва: „за материалното ми състояние ще

кажа вкратцѣ, че въ моята адвокатска практика азъ бѣхъ достатъчно сполучливъ да задоволя своята амбиция и да прѣдизвикамъ завистъта на хората, че азъ бѣхъ надаренъ съ прѣвъзходно тѣлесно здраве, и че домашното ми положение бѣше повече отъ завидно. Повидимому нищо не ми липсваше за единъ прѣдоволенъ и честитъ животъ. Обаче, мирниятъ умъ и спокойната съвѣсть не зависятъ отъ онова което свѣтътъ нарича богато положение“. Съ всичкитѣ улеснения, наслади и блага на ржка, до колкото се намиратъ въ единъ просвѣтенъ и развитъ градъ, както е градътъ Нью-Йоркъ, умствено-душевното състояние на г. Мауро било далечъ отъ задоволително. Мжчно е да опишемъ вжтрѣшното състояние на човѣка, който е често гоненъ, заплашванъ и безспокоенъ отъ растеща меланхолия, умствено недоволство и разни страхове, за които не се намира в и д и м а причина и поводъ. Като се намиралъ въ такова положение, г. Мауро станалъ съвсѣмъ недоволенъ, отчаено нещастенъ, и все повече и повече жертва на мрачни мисли и необясними страхове. Въ ония нѣща и онѣзи мѣста дѣто по-рано той намиралъ удовлетвие и развлечение, сега не ги намиралъ тамъ. Като се ползувалъ отъ любознателенъ и развитъ умъ, той се впусналъ съ напргнатъ интересъ да проникне задъ завѣсата на материалния свѣтъ, и да открие има ли, и какво е това което лежи скрито тамъ. За тая цѣль той прѣдприелъ наново и съ по-напргнати усилия да разучва науката, философията, тайнственитѣ сфери, теософията, и пр., обаче всичкитѣ издирвания и опити не му доставили нищо по-положително отъ прѣдположения, и така докарали тоя изпитателъ, дирителъ на истината, до едно изнурено смутено и прѣгладнѣло умствено-духовно състояние. Естествено той тогава дошелъ до заключението че животътъ си нѣма смислъ, нѣма вигоди, нѣма цѣль, нѣма оправдание, и че самитѣ сили на прѣхваления човѣшки умъ се оказали негодни за разрѣшението на най-проститѣ тайни свързани съ нашия животъ. Перспективата прѣдъ него била неопишимо тъмна и отвратителна.

Но трѣбва да има и трѣбва да се на м ѣ р и цѣрпъ противъ такова нещастно и отчаено положение. Той слѣдователно се опиталъ да намѣри развлечение въ веселбитѣ и забавленията на безбожния себеугодливъ свѣтъ. Даже и хората, които го обичали и се интересвали да му спомогнатъ, почнали да го увѣряватъ че онова отъ което той се нуждае е забавление и развлечение, понеже тѣ мислили че той страда отъ прѣработване. Опитъ и въ това направление той направилъ, но и тука срѣщналъ несполука и разочарование. Като се оглеждалъ на всѣка страна за нѣкаква помощ въ това си безизходно положение, той повтарялъ въ ума си фаталната дума „безнадежденъ, безнадежденъ!“ и и казва: „нѣмаше никой който да ми каже простата истина, а именно: че азъ се нуждаю отъ Христа и Неговото спасение“. Колко милиони нещастници има, които се спъватъ въ пжтеката на живота, но нѣма кой да ги опжти кѣмъ Христа!

Г-нъ Мауро прави това обстойно описание на състоянието си за да могатъ множества други, които се намиратъ въ подобно положение, да разбератъ че има надежда, има пълна и съвършена избава, и че тя не е далечъ, но близо. „Словото е близо до тебе, въ устата ти, и въ сърдцето ти; сирѣчь словото на вѣрата, което проповѣдваме: ако

изповѣдашъ съ устата си Господа Исуса, и повѣрвашъ въ сърдцето си че Богъ Го е възкрѣсилъ отъ мъртвитѣ, ще се спасешъ“ (Рим. 10:8 и 9).

Но това смутено състояние на г. Мауро съвсѣмъ прѣминало, изчезнало. Какъ стана това? Ето какъ описва той събитието: — Една незабравима вечеръ въ града Нью-Йоркъ азъ излѣзнахъ отъ дома отпадналъ и дряхлъ както обикновено, но рѣшенъ да търся развлечение въ театра. Отидохъ до входа на единъ отъ театритѣ на улицата Бродуей и се приготвихъ да си купя билетъ. Обаче една невидима ржка ме обърна настрана и навѣнъ, и когато азъ дойдохъ на себе си, азъ чухъ пѣние на свещени пѣсни. Мѣстото дѣто сега се намирахъ бѣ осмия авеню и 44-та улица, повече отъ единъ километръ далечъ отъ театра. Ако и да подобно пѣние не ми е особно привлѣкително, азъ рѣшихъ да влѣзна въ зданието. То било молитвено събрание въ църквата наречена Евангелска Скиния. Като се озовахъ вжтрѣ азъ седнахъ на единъ столъ и останахъ тамъ като любопитенъ зритель. Азъ не само че не приехъ добро впечатление отъ събранието, но и не съчувствахъ на онова което ставаше тамъ. Обаче, направилъ ми впечатление обстоятелството че, като станахъ да си излѣзна, нѣколцина ме привѣтствуваха съ нѣкоя и друга приятна дума, и ме попитаха за духовното ми състояние. Отъ това събрание, азъ си излѣзохъ въ пълно невѣжество за цѣра на моето окаяно състояние, което се дължеше на факта, че азъ съмъ непростенъ и непримиренъ съ Бога грѣшникъ, ако и да има Единъ, Който умрѣ за моитѣ грѣхове, и Който ме примирява съ Бога чрѣзъ Своята кръвъ.

„Ако и да това мѣсто не прѣдставляваше никакви привлѣкителности за мене, и бѣ толко странно за моя вкусъ и наклонности, пакъ нѣщо ме нудѣше да отида тамъ втори пжтъ. Повечето отъ хората които посѣщаватъ тоя молитвенъ домъ не бѣха отъ социалната класа и срѣда въ която азъ се движехъ, и за туй нѣмаше какво да ме привлича тамъ.

„Тука азъ желая да засвидѣтелствувамъ и подчертая факта, че Божийтъ пжтища не сж както нашитѣ пжтища, и че човѣческата мждрость е безумна прѣдъ Бога. Азъ си прѣдполагахъ, че, за да ме убѣдятъ въ истинността на Библията и Християнството, трѣбва да се повикатъ на помощъ най-добритѣ усилия на единъ факултетъ отъ най-учени богослови, експерти по всичкитѣ доводи противъ безвѣрническата философия, и готови да оборятъ всичкитѣ възражения противъ Библията и Християнството. Обаче, Богъ въ Своята мждрость ме прати да науча пжтя на вѣченъ животъ отъ една компания обикновени, скромни и не много учени хора, съ които азъ се сравнявахъ като безмѣрно по-горенъ въ всѣкой отраслъ на науката. Вѣрно, тия хора малко знаеха отъ онова което се учи въ гимназийтъ и духовнитѣ семинарии, но тѣ владѣха онова знание, което е прѣвъзходно и по-високо отъ всѣко друго; онова знание, за което единъ отъ най-ученитѣ въ своето си врѣме бѣ готовъ да жертвува всичко, да изгуби всичко, като казва: „и вмѣнявамъ всичко за щета поради прѣвъзходството на познанието на Христа Исуса Господа моего“ (Фил. 3:8). Така щото моята висока оцѣнка на моитѣ познания бѣше съвсѣмъ крива, и дѣйствително истина бѣше, че въ сравнение

съ най-простия отъ ония които имаха познанието на Исуса Христа като Спасителъ и Го изповѣдваха за Господъ, азъ бѣхъ просто единъ невѣжа.

„Азъ не помня колко пѣти посѣтихъ тия събрания прѣди да се прѣдамъ въ Божиитѣ рѣцѣ подъ влиянието на Духа, но кризата на моя животъ дойде вечерята на 11 Май, 1903, когато подъ силата на едно вжтрѣшно клонение, което, ако и да тихо, пакъ покори естествената ми неухота и дори отвращение отъ подобна постѣпка, азъ отидохъ до амвона и заехъ мѣстото на единъ грѣшникъ, който се кае, и прѣдъ цѣлото събрание азъ изповѣдахъ че чувствувамъ нуждата си отъ Божията благодать. Отъ начало азъ не съзнавахъ напълно значението на онова което ставаше около мене, па и не вѣрвахъ въ внезапно обращение. Азъ прѣдполагахъ че промѣната ще е постепенна — дѣйствителна еволюция. Обаче, моето невѣжество въ случая не можи да попрѣчи на Божията мощна съ благодать сила да ме съживи въ новъ животъ. Азъ призовахъ името Господне съ дълбоко изобличение за грѣхъ въ срѣцето си, и това бѣ достатъчно.

„Съ течението на годинитѣ отъ тогава насамъ азъ дойдохъ да разберѣ по-добрѣ голѣмата промѣна която стана въ мене оная вечеръ — ако и да само въ вѣчността ще я разбера на пълно. Отъ оная вечеръ за мене духовнитѣ истини станаха реални, и обзеха мислитѣ и съзнанието ми. Нѣщата, които по-прѣди ме интересваха, почнаха да губятъ своята привлѣкателностъ, и азъ скоро опитахъ блажената истина, че ако нѣкой е въ Христа, той е ново създание — а всичко е отъ Бога“ (2 Кор, 5 : 17, 18).

Съ това начало на новъ животъ, убѣжденията и привычкитѣ на г. Мауро прѣтърпѣли промѣна. Той започналъ всѣкидневното прочитане на Божието Слово и молитва заранъ и вечеръ. Подъ натиска на умствена мизерия и измѣчване той по-рано се трудилъ да се моли, но молитвата му била празни думи на единъ безвѣрникъ който не вѣрвалъ въ Библията, той я критикувалъ безпощадно, и я отхвърлялъ. Не е вѣрвалъ че Христосъ се роди отъ дѣва, че възкрѣсна отъ мъртвитѣ, и че ще има общо възкрѣсение въ последния день. Той считалъ учението за пролѣтата Христова кръвъ за нашитѣ грѣхове като нѣщо ненаучно, нефилософско и неимовѣрно. Самиятъ богъ, когото г. Мауро познавалъ и признавалъ билъ богътъ на материализма, тваръ на суетното въображение на човѣка.

Когато той почналъ да обсъжда по-дълбоко и по-обширно за чудната промѣна и новото съзнание въ него, най-чудното нѣщо било че всичкитѣ му съмнѣния, всичкитѣ му въпросителни, невѣрства и критика противъ Божеството; всичкитѣ му съмнѣния за пълното вдѣхновение, пълнотата и авторитета на Св. Писания; всичкитѣ му съмнѣния за Христовата сила да спасе отъ грѣхъ, да прости и оправдае прѣдъ вѣчния съдъ — всичкитѣ тия били съвършено изчезнали отъ ума му, и до днешенъ день г. Мауро не е никакъ смущаванъ отъ съмнѣния за Бога и Библията. По-рано той никакъ не допускалъ че умствени съмнѣния и невѣрство могатъ да се прѣмахнатъ по другъ начинъ освѣнъ като се отговори единъ по единъ на всичкитѣ подигнати въпроси отъ безвѣрието; обаче, неговитѣ въпросителни били просто прѣмахнати когато той повѣрвалъ въ Разпятия, и Го приелъ за свой Спасителъ.

Това изглежда чудно, и е дѣйствително чудно. Разгадката на въпроса е слѣдната: седалището на невѣрството не е ума, а сърдцето, и сърдцето праща на ума внушения на невѣрство и безбожие. Затова е писано: „съ сърдцето вѣрва нѣкой за оправдание“ (Рим. 10 : 10); и когато сърдцето, което е изворътъ на живота, се покори и повѣрва, цѣлиятъ човѣкъ се промѣня, и тогава умътъ се освобождава отъ слѣпото невѣрство. За туй, онова което го е смущавало по-прѣди, именно: съмнѣния, безвѣрнически внушения и нерадение къмъ Христа и Неговото спасение, не е било съмнѣния и въпросителни произходещи отъ ума, а отъ надутото и гордо сърдце. Съмнѣнията прѣвишаватъ силитѣ на ума на човѣкъ, но за Създателя, прѣдъ Когото „островитѣ сѣ като прахъ що се дига“, тѣ сѣ нищожество, и при условие на вѣра и покорностъ, Той може да ги прѣмахне. Това е опитано и доказано. Тѣй щото, за човѣкъ, който е мъртавъ въ грѣхъ и прѣстѣпления, за да бѣде оживенъ и възроденъ, туй не е дѣло на умозрѣния, на мѣждувания, на доводи, а е дѣло на великия Богъ вжтрѣ въ сърдцето, което вѣрва въ Исуса Христа.

Друго важно послѣдствие за г. Мауро отъ обръщанието му къмъ Христа е била пълната му избава отъ периодическата меланхолия, която застрашавала да се развие въ едно нервно изтущение и го остави нервенъ инвалидъ и нещастникъ до живота. Съвсѣмъ е доказано че не може да има съвършенъ миръ за онзи умъ чието упование е въ материални и прѣходни нѣща; а за вѣрващата душа, която упражнява непоколебимо управление въ Бога, мирътъ е сигуренъ, и расте къмъ „съвършенъ миръ“. Спасението на г. Мауро е било пълно, за тѣлото, ума и душата.

Два мѣсеци слѣдъ обръщането му той трѣбвало да отвори устата си да благовѣствува на единъ членъ отъ фамилията си. Именно това лице много се измѣчвало отъ прѣдшното болестно състояние на г. Мауро, който сега отъ своя страна трѣбвало да опознае домашнитѣ си съ промѣната вжтрѣ въ него, и съ Онзи, Който го избави отъ ужасното му мизерно положение. Той казва: „азъ не мога да опиша съ каква мъка изказахъ словцето си, което се състоеше всичко отъ слѣднитѣ думи: онова отъ което ти се нуждаешъ е Исусъ Христосъ“. Проста и кратка дума, но подѣйствувала силно и спасително, и лицето повѣрвало въ Христа.

Прѣди неговото обръщане цѣлата фамилия е била безвѣрническа, а сега като повѣрвали вече два члена отъ домоцаето, останали още двама. Но бива ли единъ Християнъ баща да прѣнебрѣгне домашнитѣ си и ги остави безъ надежда и безъ вѣра въ Христа? Филипъ Мауро отговорилъ на тоя въпросъ:

„Не! Не се минало много врѣме докато тия двѣ лица приели Христа и прѣминали отъ тъмнината въ пълната видѣлина на Евангелската истина.

Въ опитността си той се очудилъ отъ новия за него фактъ, а именно: че човѣкъ може да е напълно увѣренъ въ спасението си, така както е увѣренъ че ще получи и наслѣди едно завѣщание направено нему отъ достовѣрно лице. Отначало му било странно и неловко да поддържа това учение, обаче съ повторително прочитане и изучаване Евангелието, той разбралъ и се увѣрилъ че то е Исусово учение, и който вѣрва въ Исуса трѣбва

да приема и думитъ Му.

Новиятъ животъ на г. Мауро и фамилията му е много по-веселъ, по-занимателенъ и по-задоволителенъ отколкото по-прѣди. Сега тѣ всички виждатъ цѣлъ въ живота; домашнитѣ връзки и обществениятъ дългъ ставатъ свещени; тѣ живѣятъ

„За доброто и за Бога,

Въ тозъ животъ и вѣчността“,

и сж напълно поне за себе си доказали

„Че небето и сърдцето

Ще се срѣщнатъ тукъ въ свѣта“.

Домочадието Мауро се очудва какъ е било възможно наслада въ свѣтовния животъ. Тѣ увѣряватъ приятелитѣ си отъ стария животъ, че новиятъ животъ не ги лишава отъ нищо добро, приятно и полезно. Сравнението което тѣ правятъ между единия и другия животъ е сравнението между старитѣ окжсани и нечисти дрехи на просякъ и ония нови чисти, скжпли дрехи, които единъ царъ му дава като подаръкъ.

МЛАДЕЖКИ ОТДѢЛЪ

Приготовителна работа.

Въ една отлична сказка държана напослѣдкъ въ една отъ огромнитѣ зали на Лондонъ говорителката Мгс. А. В. дала прѣвзходни съвѣти на слушателството си, като внушила какъ можемъ да ускоримъ работата на вжтрѣшна подготовка псрѣдствомъ по-спокойно, по-възвишено и по-толерантно държане срѣщу обикновенитѣ мжчноти отъ ежедневиия ни животъ: —

„Помнете“, казала тя“, колкото по-великодушни можете да бждете, толкозъ по-добрѣ. Вий не можете да бждете прѣ-великодушни, прѣ-толерантни, прѣ-готови да видите доброто у всѣкого и да отблъснете рѣшително злото. Ако можахме да култивираме само навика да забравяме злото и да помнимъ доброто, ний бихме напрѣдвали много по-бързо отколкото напрѣдваме сега. Казва се за единъ великъ индийски герой, Shri Ramachandra, че той забравялъ вечеръ хилядитѣ несправедливости направени нему прѣзъ денътъ, но помнѣлъ винаги и най-малката добрина, която билъ приелъ. Това е правия духъ, и той лежи върху научна почва. До тогава до като вий не прѣстанете да помните извѣстно зло сторено вамъ, или кому и да било, вий давате животъ на това зло и го засиляте. А едва ли подозирате дори това. Напримѣръ, нѣкой е казалъ нѣщо си не добро, или е разправялъ нѣкоя некрасива историйка; ако вий я повторите, то ѝ давате нова струя на животъ. Тя продължава да живѣе, когато ако бихте я скрили у васъ си, тя би могла да остане мъртва. Да кажемъ, че вий видѣхте нѣкое несправедливо дѣло да се извърши, или нѣкой извърши нѣщо зло лично вамъ. Вий мислите по това; може би дори, че вий се трудихте до не чувству-

вате никакво отмжщение, но все таки вий не го забравяте. То остава нѣгдѣ въ ума ви и вий се казвате по нѣкога: „Колко бихъ искалъ да не бѣше сторилъ той това! Защо го стори?“ Вий трѣбва да го забравите и тогава то би прѣстанало да ви тревожи. Вий не бива да го държите да живѣе, за да върши злини въ свѣта. Това е причината за заповѣдта: „Не оставяй да залѣзе слънцето въ гнѣва ти!“ Но по-добрѣ е да не оставяшъ да огрѣе слънцето въ гнѣва ти. Не се вдавай никакъ въ гнѣвъ. Този съвѣтъ е съвѣтъ на съвършенство, и, ако не можъ го постигна, то освободи се отъ гнѣва си колкото можешъ по-скоро, и недѣй мисли за него никога вече. Най-малко трудете се да вършите това вий, които искате да сте послѣдователи на Бога на любовта. Отличенъ е стихътъ въ Евреемъ: „Той е хвърлилъ грѣховетѣ ни задъ Себе Си, въ дълбинитѣ морски“. Това се казва за Бога, но тѣй като и ний трѣбва да сме съвършенни както е съвършенъ и нашия Небесенъ Отецъ, защо да не се трудимъ и покажемъ тази отличителна черта на съвършенство и захвърлимъ задъ насъ си всѣко зло сторено намъ или противъ кой и да билъ милъ намъ? Това да вършимъ би значело да изтрѣгнемъ жилото на злото, и то би притѣжавало само първоначалната сила дадена нему отъ творителя му. Но вмѣсто да е тѣй, злото често получава и прибавената нему сила чрѣзъ всички наши мисли. Никога недѣте мисли върху нѣщо зло. Грѣшка е да сѣд-не човѣкъ и тжжи за своитѣ слабости. Само погледнете на грѣха си и кажете: „Добрѣ, азъ не ще те върша пакъ!“ и турнете точка. Тогава мислете и мислете усилено върху обратната добродѣтель. Грѣхътъ по този начинъ не ще има основа върху която да живѣе, а обратната нему добродѣтель ще расте.

Помнете, ний растемъ чрѣзъ положителни добродѣтели, не чрѣзъ недостатъци — които сж злини—и колкото повече мислите върху своитѣ собствени грѣхове, вий толкозъ по ги засилате. Ето защо не растете по-бързо въ добродѣтель. Голѣмо число отъ добри дѣйствително хора не напрѣдватъ бързо, защото тѣ мислятъ съ скърбъ за криви нѣща сторени отъ тѣхъ, и така имъ придаватъ изново жизненостъ. Тѣ казватъ: „Колко ми е тежко че се бѣхъ раздразнили!“ Много по-добрѣ е да не се оставяте повторно да се раздразните; тази е най-добрата форма на разкаяние. Мнозина четатъ добри книги, но не ги турятъ въ практика. Истински напрѣдъкъ, обаче, има само когато човѣкъ съгласува знанието съ живота си. Мислете за нашия Великъ Учителъ и нашата велика работа. Мислете върху това съ надежда, съ радостъ и куражъ и ний ще трѣбва да успѣемъ. Така като работимъ и мислимъ ще растемъ въ познанието на нашия Богъ.

Прѣдава Р. Г. К.

Изъ философията на „стария Джорджонъ Грахамъ“.

Първото нѣщо, което всѣко едно образование трѣбва да даде на човѣка е характеръ, па тогава образование.

Глупецътъ ще си остане глупецъ да ли ходи въ гимназия или не, ако и да въ първия случай ще бжде навѣрно глупецъ отъ малко по-другъ видъ.

На еърха на зданието има много мѣсто, но за жалостъ липсва елевейторъ.

Ако дадете на нѣкой единъ талантъ увитъ добрѣ въ кърпа, за да почнатъ съ него нѣкоя търговия, тѣ съ готовностъ ще смѣнятъ таланта за парче злато и ще изгубятъ кърпата; има други пѣкъ, които като почнатъ само съ кърпата и изначало твърдѣ скромно, успѣватъ да привмѣкнатъ таланта отъ другитѣ въ своята кърпа.

Най-низкия човѣкъ що живѣе по земята е онзи, който минава за благороденъ съ пари, за които той не се е потилъ.

Нѣкои хора научаватъ всичко що знаятъ отъ книги; други отъ живота; и двата вида хора обаче сж плитки. Първитѣ сж теоретици, вторитѣ—практици.

Бихъ желалъ да научите още въ самото начало да не си играете съ лъжицата прѣди да сте взели лѣкарство. Да се избѣгне нѣщо леко е трудно, но да се избѣгне нѣщо тежко е невъзможно.

Имай да кажешъ нѣщо. Кажи го. Спри. Бжди спрѣмо повечето хора добъръ слушатель, и тѣ ще си кажатъ всичко що знаятъ.

Когато си въ правото ти можъ да успѣешъ да се не раздразнишъ, когато си пѣкъ на кривата страна, не можъ успѣ да се раздразнишъ.

Нѣма нищо съ което можъ да убѣдишъ нѣкои, че извѣстно нѣщо има стойностъ, както можъ съ малко парче злато върху вѣзнитѣ.

Ако нѣкой е задлъженъ да се ожени за глупецъ—а мнозина сж принудени да го сторятъ—и при това разполага съ голѣмъ отборъ такива, то най-доброто що ще направи е, да си избере поне хубавъ глупецъ.

Човѣкъ не се хвали съ онова що знае, а съ що мисли че знае. Много дрънкане значи оскѣдно знание.

Бѣднотията никога не разваля добрия човѣкъ, богатството — често.

Една лъжа заражда достатъчно недо-вѣрие, за да разруши и най-хубавата сѣидба на довѣрие създадено чрѣзъ дълга култура.

Добрия матрозъ е като добрия готвачъ, —той може да създаде апетитъ и когато купувача не е гладенъ.

Мръсна риза може да забулва едно чисто сърдце, но тя редко покрива чиста кожа.

Човѣкъ не може да върши въ този свѣтъ каквото му се ще, защото колкото по-на високо се изкачва, толкозъ по-лесно го виждатъ хората.

По-добрѣ е да се научишъ нѣщо за кучето на съсѣда си, прѣди да почнешъ да го галишъ.

Дяконътъ бѣше могщъ, благочестивъ човѣкъ, и бѣше добъръ споредъ своята свѣтлина; но той не употребяваше твърдѣ добро качество газъ за да я подържа да свѣти.

Искамъ да ви прѣдупрѣдя да не допуснете обществото да навѣшли главата ви. Вий ще срѣщнете и така сума глупци изъ ежедневния ви животъ, безъ да има защо де излизате и търсите главното стадо слѣдъ заходъ-слѣнце.

Човѣкъ е добъръ до толкозъ до колкото, той самъ се направи такъвъ, но никой не е добъръ, понеже неговия дѣдо билъ добъръ, т. е. за смѣтка на дѣдо си.

Прѣв. Р.

Младежкитѣ Христ. Д-ва въ Китай—национално движение?

Общото впечатление, което остави задъ себе си държаната прѣзъ декември мин. г. въ Пекингъ VI национална конференция на Китайскитѣ Мл. Хр. Д-ва, е отлично.

Делегатитѣ, 450 души отъ 14 провинции, нѣкои отъ които много отдалечни, като Юнакъ и Сцешуень, бѣха посрѣщнати отъ прѣдседателя на Китайската република Янъ Ши Кай. Неговитѣ привѣтствени думи показваха едно много точно познаване на дружественото дѣло и неговитѣ цѣли и едно твърдѣ високо оцѣняване на значението му за нацията. Слѣдъ това на конференцията държаха рѣчи Министрътъ — Прѣдседателъ, Прѣдседателътъ на Парламента и Секретаря на Парламента.

Това бѣше една изразителна Китайска конференция: болшинството отъ дружественитѣ секретари, членове на комитета и делегатитѣ бѣха китайци. Между послѣднитѣ се намираха висши държавни чиновници. Прѣдседатели, Професори отъ висшитѣ училища, Търговци, Учители, Студенти. Между тѣхъ бѣше Г. Т. Вангъ, бившъ подсекретаръ на Министерството на Търговията и Промислеността, а сега втори гениаленъ секретаръ на националния комитетъ; Х. Давидъ Юи, бившъ шефъ на отдѣла на външнитѣ работи въ Вушангъ; Пастиръ Ченги Шингъ Ил, прѣдставителъ на Китай въ Единбургската Мисионерска Конференция; Х. Линъ Шангъ Мингъ, Главенъ Секретаръ на Парламента; Пастиръ Тингъ Ли Мей, пжтующъ секретаръ на Студентското Доброволческо движение и. т. н.

Събранията, които броѣха повече отъ хиляда слушатели, бѣха прѣдседателствувани отлично отъ Директора на гимназията въ Тиенцинъ, Х. Шангъ По Лингъ,

Конференцията произведе силно впечатление на участвующитѣ. Единъ младежъ, бившъ студентъ, дойде въ края на едно заседание и заяви: „Като седѣхъ въ Конференцията, почувствахъ, че е мой дългъ да се притека на помощ на вашитѣ хора въ това велико дѣло, затова прѣдлагамъ услугитѣ си за секретаръ“. Това стана, слѣдъ като Г. Т. Вангъ извѣсти, че двама отъ неговитѣ приятели ставатъ секретари. Двамата ще влѣзатъ въ шаба на секретаритѣ на Националния комитетъ. Единиятъ Х. Давидъ Юи, е награденъ отъ Харватския университетъ съ най-висока степенъ. Порано бѣше въ Мини-

стерството на Външнитѣ Работи, а сетнѣ единъ отъ редакторитѣ на Peking Daily News. Въ Америка е работилъ извѣстно врѣме между китайскитѣ студенти. Въ националния Комитетъ той ще управлява отдѣла за рефератитѣ и публичнитѣ рѣчи. Другиятъ г. Н. Ханъ е награденъ отъ нѣколко американски университета. Понастоящемъ той има една важна длъжностъ въ Министерството на Земледѣлието и получава сега една отпуска отъ 3 години за да служи на Дружественото дѣло. Значението отъ постѣпването на такива хора въ секретарска длъжностъ едва можемъ доволно да прѣцѣнимъ.

Поканитѣ за основаване на дружества отъ разни центрове и добритѣ извѣстия, които прѣзъ врѣме на конференцията отъ всѣка страна идѣха, изпълваха всички съ една нова надежда,

Дружественото Дѣло прѣди кжсо врѣме се прострѣ въ Киринъ, въ сѣверна Манджурия, гдѣто се основа едно дружество въ присѣтствието на най-висшитѣ провинциални чиновници и отгдѣто дойде извѣстието, че провинц. народна камара е взела рѣшението, съгласно което основаване на Мл. Хр. Д-ва се изисква въ всички градове на провинцията. Нѣкои отъ най-настоятелнитѣ молби до Конференцията за основаване на дружества въ по-главнитѣ провинциални градове бѣха отъ страна на самитѣ управители на провинциитѣ.

Така дружественото дѣло се прѣобърна въ национално движение. Нищо друго, освѣнъ липсата на школувани и опитни секретари не забавя това толкова надеждно движение.

Съобщава съюзния секретаръ на М. Хр. Орг.

Каква радостъ бихме имали въ нашия животъ, ако помнимъ че некога не е било отредено щото ние да имаме всѣкога свѣтли дни и еднаки благословения. Цвѣтята, които повдигатъ своитѣ главици и ни поздравляватъ съ благоуханието си въ свѣтлата заранъ, никога не биха били тѣй красиви, ако мрачитѣ и облачни дни не сж ги благославяли. Точно така е и въ нашитѣ житейски градини.

Защо не можемъ да видимъ че тъмнината е само едно отсъствие на свѣтлината, която ще се върне и пакъ ни озари? Да ли не е защото изпадаме въ отчаяние? — Оставяме да пропадне вѣрата ни защото не можемъ да надвиемъ мжнотиитѣ! Трѣбва всѣкога да се помни, че ние има да се изкачваме на върхътъ по-малко, отколкото има да ходимъ по долината. И това е така наредено за да изпъкне контраста, който е така необходимъ за нашия животъ: да ни развие, да ни подслади, да ни доведе по близо до околнитѣ насъ, и да ни накара да мислимъ и за другитѣ. Но има всѣкога една пжтека която води отъ долината за планината. Тѣй сжщо тъмнината е всѣкога послѣдвана отъ видѣлината.

За тѣхъ азъ се боря и за тѣхъ ще умра!

(отъ Лили)

Прости ми, че немога съсъ тебе да запѣя
За хубоститѣ чудни на днескашния день: —
Не съмъ азъ отъ земята, прѣзъ други дни живѣя;
По други си прѣдставямъ, възпявамъ и лилѣя
Великденския день.

—
За мене „Възкресене“ не значи само думи,
Гърмене на камбани и пѣсни, димъ и шумъ;
„Великдень“, „Възкресене“—това сж праздни глуми
Щомъ братъ съсъ братъ воюва и падатъ отъ куршуми
Отъ братския куршумъ! . . .

—
Но скоро чловѣка и цѣлата природа
Задружно ще запѣятъ, нечутъ до днеска химнъ!
И въ миръ и въ правда Божя, незнающъ скѣрбъ, незгода
Съсъ право ще запѣе вѣвъ църквата народа
Великденския химнъ.

—
Тогазъ не ще да има горещо, юлско лѣто;
Не ще се видятъ роби облѣни въ кървавъ потъ
Отъ работа сломени да падатъ по полето,
Напойвано да бжде отъ Господа проклето
Съ кръвъ, сълзи и потъ.

—
Ни зима ще настане—студена, една зима,
Тѣй страшна и жестока къмъ малкитѣ дѣца;
И сѣтнята покривка не ще имъ вече взима
Лихварина безбоженъ—тогазъ не ще да има
Помръзнали дѣца.

—
Но пролѣтъ, вѣчна пролѣтъ сияйна ще настане
Бодила наръ ще върже прѣзъ тия чудни дни;
Народъ противъ народа на бранъ не ще възтане;
Земята пакъ отново Едемски Рай ще стане
Съ едемски чудни дни! . . .

—
За тия дни се моля, работя и говоря
(Желалъ бихъ да ги видя и нека да умра!)
Душата си да мога прѣдъ тебе да разтворя
Ще видишъ че за тѣхъ азъ до края ще се боря
За тѣхъ и ще умра!

СОЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ

Голѣмата катастрофа въ 1913.

Ржката, която тика и спира цивилизацията.

(Отнася се за слѣдъ нѣколко години
отъ днешно врѣме).

Свѣтътъ никога не ще забрави великата катастрофа прѣзъ 1913 год. Загубитѣ, причинени отъ пожаритѣ, землетръсенията, чумата и войната прѣзъ всички вѣкове блѣднѣятъ прѣдъ въпросната катастрофа. Възвръщането отъ това прѣодолѣващо нещастие стана слѣдъ редъ години на търпѣливъ и болезненъ трудъ, обаче уроцитѣ на които ни учи ще струватъ по-вече отъ всичката трагедия, която се вписва въ най-великата страница на всесвѣтската загуба.

Това нещастие почна съ единъ абсолютно непознатъ чловѣкъ, чиято работа бѣ да туря каменни въглища въ една пещъ, която снабдяваше съ сила машинното отдѣление въ една Ню-Йоркская фабрика.

Една вечеръ слѣдъ работа този чловѣкъ почувствалъ, че нѣщо става съ ржцѣтъ му. То не било болка, нито пѣкъ вдървяване, но просто, нѣмалъ сила да си движи прѣститѣ. На слѣдващата заранъ, когато отишалъ на работа, видѣлъ, че невъзможно му било да вдигне лопатата. Веднага той билъ замѣненъ отъ другъ работникъ, и уволненъ отъ работа.

Човѣкътъ съкрушенъ и отчаянъ отишалъ въ кжщи, кждѣто разправилъ случилото се на жена си. И понеже тя не можла да види нѣщо особно въ ржцѣтъ му, почнала да му се кара и да го обвинява въ мързель. Но прѣди още да се мръкне сжщото нѣщо сполѣтѣло и нейнитѣ ржцѣ и тя почнала да се оплаква, че не ѝ е възможно да си гледа кжщната работа. Тѣзи хорица били много бѣдни, та нѣмали слугиня, и жената сама готвѣла, перѣла и вършела всичко.

И двамата се ужасили отъ тази болестъ и още прѣди да се мръкне отишли въ една болница. Когато разправили за какво сж дошли лѣкарьтъ намѣрилъ, че това е единъ видъ парализъ на мускулитѣ; далъ имъ една рецепта и ги изпроводиленъ.

Обаче чудноватото безсилие въ ржцѣтъ продължавало, за това на другия день тѣ пакъ отишли въ болницата и за тѣхно голѣмо очудване заварили тамъ много мъже и жени, които се оплакали отъ сжщата тази болестъ въ ржцѣтъ. До като чакали доктора, тѣ прѣгледали ржцѣтъ имъ и намѣрили, че всички имали еднакви симптоми. Не било вдървяване и не чувствували болки. Всички функции на умътъ и тѣлото работѣли правилно, само ржцѣтъ се отказали отъ своята функция, като че ли били отсѣчени отъ тѣлото.

Когато слѣдъ часово чакане дошло редъ за огняря и жена му да влѣзнатъ въ канцеларията на доктора, тѣ не видѣли тамъ младия докторъ, който ги бѣ прѣгледалъ първия пътъ, а една стая пълна съ най-прочути лѣкари на Ню-Йоркъ.

Смѣшно би било, ако по послѣ тѣзи събития не докараха такъва голѣма катастрофа, да се забѣлжатъ изнуренитѣ лица и да се чуятъ разваляващитѣ разговори между тѣзи прочути лѣкари и хирурзи. Една съвършено нова болестъ избухна въ всесвѣтския каталогъ вжтрѣ въ двадесетъ и четири часа само. Не е имало подобна болестъ на нея въ цѣлата история. Тя поразява всичкитѣ диагнози и остава неизцѣрима. И въ всички случаи причината е била идентична. Никаква парализация, никакъвъ ударъ. Нито каква да е поврѣда на другъ нѣкой органъ. Всички други функции били нормални. Числото на дрипавитѣ и болнави работници които се оплаквали се отъ ржцѣтъ си, се увеличавало немовърно бързо. Тѣ абсолютно зарѣзали своята обикновена работа, понеже прѣститѣ имъ отказвали да държатъ инструментитѣ.

Слѣдъ три дни отъ разболѣването на огняря всички Ню-Йоркски вѣстници съдържали описания за новата поразителна болестъ, ако това можеше да се нарече болестъ. Всѣкой вѣстникъ въ града е билъ посвѣтенъ и всецѣло ангажиранъ въ описване болестята. Единъ отъ ежедневницитѣ печатилъ съ едри букви статия, съ съдържание, че Конгресътъ е оставилъ всички други работи, и че всички национални сили се съсредоточаватъ въ рѣшения, като какво да правятъ за спирането на тая велика човѣшка трагедия, която се е очаквала да настане, ако нѣщо друго не я спрѣ.

И наистина вѣстницитѣ сж пророкували посполучливо отколкото гениалния редакторъ можеше да си въобрази. Слѣдъ други двадесетъ и четири часа, всички хора въ Ню-Йоркъ изведнажъ почувствували едно изумително сътрѣсение, катастрофа, която паднала върху цивилизацията като свѣтквиченъ ударъ.

На първо мѣсто, ежедневницитѣ не излѣзоха както обикновено. „Таймсъ“ за примѣръ излѣзе въ четири страници, „Трибунъ“ въ три страници и половина. И читателитѣ гледаха зачудено празнитѣ страници.

Това бѣше послѣдното нѣщо излѣзло отъ работническитѣ ржцѣ. Цивилизацията на вѣковетѣ приближаваше къмъ своя застой. Сжщия този день, прѣди да се мръкне, нито едно колело на трамвая се търкаляше, нито въ тунелитѣ, нито на повърхността. Нито единъ елевейторъ не се движеше, освѣтътъ тукъ тамъ въ нѣкой хотелъ. Параходитѣ спуснаха котва въ пристанищата. Други които пристигнаха, се лутаха въ недоумение около пристанището. Автомобилитѣ и файтонитѣ прѣдставляваха сжщата курioзна картина по улицитѣ. Нѣкои стояха неподвижни на самитѣ релси.

Слѣдъ други двадесетъ и четири часа жени и

мжже отъ всички обществени съсловия разбраха, че обикновената, изцапана, работническа ржка е спрѣла да върши своята работа.

Подиръ седмици, когато обикновената работа на свѣтътъ почна изново, нѣкои факти бѣха открити, между които сж и слѣднитѣ:

Странната болестъ, за която име не се намѣри, заразила само ржцѣтъ на онѣзи мжже и жени, които бѣха ангажирани съ това което се нарича обикновено черна работа, т. е. надничарска работа. Интересно ще бжде за нашитѣ четци, които само сж чули за голѣмата катастрофа, да прѣгледатъ листа съ имената на тѣзи съ които нещастieto се случи. Трѣбва да се помни, че болестта не повреди никой другъ органъ на тѣлото, а само ржцѣтъ спрѣха да работятъ. Тѣ не можаха по-вече да държатъ инструментитѣ и да вършатъ обикновената работа.

Хората, които сполѣти нещастieto въ всички свѣтъ бѣха:

Огняри, келнери, слуги и слугини, земледѣлци, кондуктори, механици, ковачи, печатари, готвачи и миячи, каруцари, файтонджии, и шафьори; слуги, мжже и жени въ всички отдѣли на трудътъ; всички мжже и жени които се прѣхранватъ като работятъ нечиститѣ, опасни и най-обикновени работи въ свѣта, които изискватъ само физическо напѣжение.

Отъ послѣ се забѣлѣзва, че онѣзи мжже и жени които живѣятъ безъ да употребяватъ своитѣ ржцѣ като единично срдѣство за прѣпитаване, бѣха запазени отъ странната болестъ.

Свещеници, вѣстникари, писатели, поети, адвокати, пѣвци, търговци, банкери, управници, политици, актиори, и обществени водители не бѣха раздени.

Но прѣди други двадесетъ и четири часа да сж се изминали отъ тази помятна седмица, най-куриозни сцени бѣха изнесени въ Нью-Йоркъ и по цѣлия свѣтъ.

Богатитѣ хора въ голѣмитѣ кжщи на Пето Авеню сами си готвѣха, правѣха леглата си, и метѣха стантѣ. Нито единъ слуга можеше да се намѣри чинто ржцѣ бѣха въ състояние да готвятъ, да каратъ конѣ, и да се грижатъ за тѣзи хора. Хора които никога по прѣди не боядисваха обущата си сами, сега направиха опитъ, но трагедията, която ги тѣй изненада, завари ги неопитни да вършатъ най-обикновенитѣ нѣща за живота. Нью Йоркъ почна буквално да се разрушава. Нѣмаше кой да работи на машината, която доставяше свѣтлина, топлина или сила въ града. Нито една жена се намѣри да чисти хотели. Църквитѣ се затвориха. Въ голѣмитѣ хотели живѣеха богато облечени милионери, но избезумѣли, тѣй като нѣмаше кой да ги снабдява съ насжщия хлѣбъ, който не можаха да купятъ за каквато и да била цѣна.

Банкеритѣ и милиардеритѣ държаха събрания на отворено. Но тѣ бѣха абсолютно безсилни да внушатъ срдѣство за прѣкрятване на тая трагедия. Цѣната на паритѣ стана абсолютно безъ значение. Единъ отъ най-богатитѣ въ Нью Йоркъ прѣдлагалъ 500,000,000 лева за единъ готвачъ да му запали малката желѣзна печка и да му опече единъ самунъ хлѣбъ.

Това бѣше при края на петия день, когато Нью-Йоркъ почна да страда отъ гладъ.

Храна, прѣсна храна, отъ какъвъ и да е видъ не можеше да се добие на каква да било цѣна. Тѣзи човѣчески ржцѣ, които обикновено работѣха

непрѣстанно и неизвѣстно, за да доставятъ разкошна храна на лѣнливитѣ и готовановци, и обикновената храна на бѣднитѣ, отказаха да приготвятъ какъвъ да е видъ храна.

Цивилизацията умираше. И това се дължеше на обикновенитѣ човѣчески ржцѣ, прѣститѣ на които не искаха да държатъ инструменти и да работятъ и да носятъ игото върху себе си. Нѣмаше никаква заразителна епидемия. Нѣмаше холера, нито чума, нито война. Мжжетѣ и женитѣ на които имѣ се случи нещастieto, най-обикновенитѣ и непознати хора, не страдаха отъ болки и не се нуждаеха отъ медицинска помощъ. Тѣ ходѣха изъ улицитѣ на редъ съ другитѣ хора, които се тѣлпѣха тамъ, излѣзнали изъ домоветѣ си, поради липса на свѣтлина, топлина и комфортъ.

Историята на тая всесвѣтска опитностъ никога не ще може да се опише въ нейнитѣ детайли. Опитността бѣше така ексцентрична, нещастията се нижеха така бързо, щто никой историкъ не ще може да свърже и групира всичко което въ дѣйствителностъ стана.

Мжже и жени, които по-рано никога не бѣха употребявали ржцѣтъ си за да изкаратъ своята прѣхрана, почнаха да вършатъ работи, на които не бѣха свикнали. Богати и учени, съ разни дипломи хора, съ чукъ и лопата въ ржцѣ заработиха въ минни, приготвяваха си сами храна, караха трамваитѣ и трѣвоветѣ. Смѣшно щѣше да бжде, ако всички тѣхни старания не бѣха заобиколени съ най-мрачната трагедия—да видятъ че свѣтътъ не почива върху тѣхнитѣ пари, наука, вѣстници, изкуство, музика, но просто на работническата ржка, която върши най-обикновенитѣ работи въ живота.

И тѣй съ бързото изминаване на врѣмето и свѣтътъ гаснѣше. Цивилизацията бѣше въ застой. Градоветѣ се изпълниха съ недоумещи маси народъ. Всички класи бѣха унищожени. По послѣ хората си припомнюваха, колко тихи бѣха улицитѣ. Спомниха си тѣ и за много други събития, които само показваха въ какво равнище бѣ прѣвѣрнато цѣлото човѣчество поради липсата на работната ржка.

На заранята на седмия день отъ тази помятна седмица, огнярътъ, който, до колкото една вѣрна история може да ни каже, бѣше сега първиятъ въ Нью-Йоркъ, който почувствува, че силата отъ неговитѣ ржцѣ е отнета, изведнѣжъ извика къмъ жена си: „Увѣренъ съмъ, че мога да употребя едната си ржка за работа.“ Жена му повтори сжщата фраза и за себе си. Седмичния тероръ ги бѣше довелъ до прага на смъртта. Едната ржка е здрава! Хвала на Бога! И тѣ двамата, тая нощъ вървѣха пѣюща изъ улицитѣ, и като съ единъ езикъ, тѣхния гласъ бѣше подѣтъ отъ милиони други, защото въ сжщото врѣме всички работнически ржцѣ на честния трудъ се развѣрзаха и съ единъ всеобщъ викъ на благодарностъ, заработиха изново.

Една седмица работническото отказа да работи и всичката цивилизована свѣтска машина спрѣ. И каква загуба, какви нещастия, какви пропадания, каква трагедия—само въ тази седмица!

Но какъвъ урокъ за свѣта! О, Боже помогни ни да го не забравяме! О, помогни ни всрдѣтъ туй поколѣние, богътъ на което е парата и удоволствията, да не забравимъ никога това което дължимъ на работи тѣ ржцѣ, които градятъ кжщитѣ, снабдяватъ ни съ храна и дрехи и тикатъ цивилизацията напѣдъ, и поддържатъ църкви, училища, градове и самия нашъ животъ.

Религията на повседневния животъ.

Що е религия? Опрѣдѣлението, което чловѣкъ дава за религия зависи до голѣма степенъ отъ възгледоветѣ които има. Ако той е философъ, наклоненъ е да схваща религията като система на мисълта; ако е богословъ, опрѣдѣля я като сборъ на доктрини; ако е историкъ, описва я като едно всесвѣтско влияние вжтрѣ и вънъ отъ лоното на Християнската църква; ако той е моралистъ, разбира я като етически кодексъ и най-послѣ, ако е пророкъ, опрѣдѣля я като любовъ Божия въ чловѣческата душа.

Чловѣкъ никога не може да се опази отъ прѣдразсѣждѣкъ, ако не излезе вънъ отъ тѣсния кръгъ на чловѣческата мисълъ и навлезе въ неограничената и обширна божественна мисълъ. Чловѣческата мисълъ можемъ да оприличимъ на единъ отрѣзѣкъ, а божествената — на единъ великолѣпенъ кръгъ; и ние никога не можемъ да имаме истинна прѣдстава за религията докато не хвърлимъ върху ѿ свѣтлина отъ божественото учение.

Има една идея за религията, която може да се каже че е била историческа — церемониална идея. Тя може да бѣде извѣстна доктринна форма, или форма за кръщенiето, или форма за богослужението, или форма за църковно управление. Има друга една идея, която може да се нарече и охарактерезира като догматическа идея — която се състои въ върването на извѣстни догми, или доктрини. И трета, идея за религията, която може да се нарече религиозно упоиване.

Е, добръ. Каква трѣбва да бѣде религията на повседневния чловѣчески животъ? Какво значение има религията въ практическия животъ на всѣкой мъжъ и жена които вършатъ каква да е работа и които искатъ да направятъ този свѣтъ по-добъръ, въ който всѣкой чловѣкъ да може да живѣе и слави своя небесенъ Баща? Погледната така религията, ние я опрѣдѣляме съ тѣзи двѣ нѣща: да бѣдемъ добри и да правимъ добро.

Идеалътъ на Християнина е, да остане неопетненъ отъ свѣтътъ. Това е висшъ идеалъ. Божийтѣ идеали сѣ всѣкога висши. Божийтѣ методи за повдигане на расата къмъ по-висши нѣща сѣ безсѣмнѣние възвишени. И работата на Божийтѣ пророци е да прокламиратъ съвършения идеалъ, независимо да ли хората ще слушатъ или не. Неопетненъ отъ свѣта. Въ свѣта, да. Въ самия кипѣжъ на живота: въ търговията, въ политиката, въ социалния жи-

вотъ, навсѣкждѣ християнина трѣбва постѣяно и положително да бѣде носителъ и глашатай на идеалитѣ за които Самъ Христосъ живѣ на земята. Истиниятъ Божий слуга и ученикъ Христовъ, въ всички форми на живота, и всѣкога ще наблѣга върху духовната реалностъ и важностъ на живота.

Но, не е достатъчно чловѣкъ да бѣде само добъръ. Той трѣбва да иждиви своята енергия въ вършене добро. И чловѣкъ, дѣйствително не може да бѣде добъръ, ако не върши добро. „Не всѣкой, който Ми казва Господи, Господи, ще влѣзе въ царството небесно; но тойзи, който върши волята на Отца Ми, Който е на небето“.

Каква е тази воля?

Единъ день, дохажда извѣстенъ човѣкъ при Христа и Го пита: „Учителю, що трѣбва да сторя, за да се спаса“? И Исусъ му отговори съ притчата за добрия Самарянинъ. „Иди и ти така прави“.

Идеята за правене добро е идентична съ идеята да сме добри и тѣдвѣтъ се кръстосватъ въ Исусовата идея за Неговитѣ прѣдставители. Чловѣкътъ който не е вкупилъ отъ наладата на правене добро, е живѣлъ върху черупката на живота. Чловѣкътъ, който не е опиталъ радостта която дохожда отъ правене добро на околнитѣ хора, не е изпиталъ дълбочината на живота. Чувствайте че вие живѣте за една особна цѣль въ свѣтътъ, и че живота на нѣкои е по-чистъ, и по-силенъ, поради вашето влияние, и вие ще видите каква дива радостъ и желание ще се появи у васъ за живѣне.

Практическата страна на Християнския животъ се състои въ живѣне като Исуса Христа, а да се живѣе както Христосъ живѣ значи да се яви християнския характеръ въ християнско служене. Църквата и всѣкой християнинъ трѣбва да има такъва идея за християнската религия. Защото, това е единичкия видъ религия, която въ своята реалностъ може да снабди нуждитѣ на свѣта.

Днесъ свѣтътъ има високъ образецъ за християнския животъ. Било е врѣме да се счита за най-религиозенъ онзи чловѣкъ, който най-много е правѣлъ шумъ около своята религия. Това не минава днесъ. Чловѣкъ може да вдига голѣмъ шумъ около своята религия, но ако той не я влага въ практическия животъ, нѣма никой да му обърне внимание, нито пъкъ самъ той ще

упражни шо годѣ влияние. Едничкия видѣ религия въ която свѣтътъ днесъ ще повѣрва е религията на практическия животъ, религията на повседневния животъ, който се ръководи по духътъ на синътъ Божий. Дѣлата говорятъ по-високо отъ думитѣ, и свѣтътъ вѣрва това най-вече за християнския животъ.

Този видѣ религия е дѣйствително едничкия видѣ, която има доволно жизненостъ за да зграпчи хората и да ги задържи за прѣзъ всичкия животъ. И този видѣ религия има въ себе си реалността на вѣчния животъ и стойностъ. Человѣкътъ, който повседневно се старае да ходи въ пѣтеката посочена отъ синътъ Божий ще вижда всѣкой день, че една атмосфера отъ вѣчния животъ го придружава.

О, каква благословена привилегия е за человекъ да се отвърне отъ фалшивата повѣр-

хностъ не формалната религия и да кърми своята душа съ реалността на духовния, вѣчния и божественъ животъ. Такъвъ животъ не расте безвкусно, не важи каква опитностъ годинитѣ могатъ да донесатъ.

Още една мисль. Религия, която се състои въ подражание на Христа и въ вършене каквото Той е вършилъ, тая религия е най-големата нужда на свѣта. Най-великата и незамѣнима нужда на свѣта днесъ е религията, която се прѣвърща въ правене добро, въ репродукция между человекитѣ примѣрътъ и характерътъ на добри дѣла каквито самъ Синътъ Божий е показалъ приживѣ. Нашата едничка работа която трѣбва да имаме съ християнството е неговото практикуване въ всички форми на живота. Такъва трѣбва да бѣде нашата повседневна религия.

Нашия Библейски курсъ

въ свръзка съ недѣлното училище

Априль 21. Битие 28 : 10-22.

Яковъ при Ветилъ.

Централния стихъ: „Азъ съмъ съ тебе и ще те пазя всѣкъдѣ дѣто отидешъ и ще те върна пакъ въ тази земя“. Битие 28 : 15.

Може би виждаше се на Яковъ, когато тръгна отъ Вирсавее, дѣто Аврамъ и Исаакъ бѣха живѣли, че той напуска Божие присѣствие и отива въ една страна управлявана не отъ Бога. Въ Вирсавее бѣха „дсмътъ Божий“ и „небеснитѣ врата“ но дѣто отиваше той не очакваше ни едното, ни другото. Ние ще видимъ какъвъ урокъ той научи отъ грѣшката си, и за себе си ще научимъ, че человекѣската душа е домъ Божий и небесна врата.

Той трѣбваше да научи сѣщия урокъ, който Исусъ даде на жената при Сихаръ, когато ѝ каза че нито тамъ, нито въ Иерусалимъ ще се кланятъ человекитѣ Богу, но всѣкой ще Го намѣри въ своята душа.

Привечерь. Бързата источна нощъ свари Якова въ широката блатиста равнина, дѣто никакъвъ признакъ не показваше присѣствието на человекъ и дѣто само птици и звѣрове царѣха надъ всичко. За него не оставаше нищо друго освѣнъ да се завие съ връхната си дреха и да лѣгне на голата земя, като сложи морната глава върху каменна възглавница. Да ли той не е поглеждалъ къмъ Исаковитѣ шатри? Да ли не му е било мѣчно за дома и да ли не е въздишалъ за нѣкои отъ сладкитѣ ястие шо майка му приготвяваше? Всички ние сме минавали прѣзъ подобни опитности, когато сме пѣтували, или сме били на работа на полето, на дюкяна, или сме срѣщали много спѣнки и разочарования въ живота.

Яковъ сынъ. Послѣдното нѣщо, което Яковъ,

може би, видѣ прѣди да заспи бѣ голѣмитѣ камѣни разпрѣснати навсѣкъдѣ. Въ сънътъ си той видѣ като че тѣ бѣха се згруппирали въ една стѣлба която почваше отъ възглавницата му и се губѣше въ звѣздното пространство. Добро нѣщо е да има една стѣлба между насъ и Бога. И нейнитѣ стѣпала трѣбва да бждатъ изтрети отъ постоянното ходене по нея на ангелитѣ Божий.

Колко чудно е, че Богъ повтори на Яковъ великитѣ обѣщания дадени на Аврама, включително и снова за сѣмето въ което щѣше да се благослови свѣта. Чудно е, като помнимъ кой бѣше Яковъ и колко грѣхове бѣ сторилъ!

Сутринта. Важността на Яковитѣ думи се състои въ туй: „Господъ е на това мѣсто и азъ не съмъ зналъ“. Той разбра, че Ветилъ бѣ тѣй близо както Вирсавее. Ние всички трѣбва да вземемъ урокъ отъ това. На повечето отъ насъ името и мисльта за Бога сж познати, но ние никога нѣмаме видѣние на Бога. Ние сме като слѣпия человекъ, който трѣбваше повторно да бжде запитанъ отъ Христа прѣди да може да види всичко ясно.

Забѣлѣжете послѣдната мисль въ този урокъ. Яковъ не считаше „десетѣкътъ“ твърдѣ много за Бога. Има днесъ християни, които сж имали хлѣбъ и дрехи за много години, но никога не сж давали „десетѣкъ“ за Бога, нито нѣщо подобно на десетѣкъ. Мнозина сж онѣзи християни, които избиратъ най-малката пара, стотинка или двѣ, и я хвърлятъ въ дискусъ за отопление, освѣтление и поддръжка на църква и свещенослужителъ!

Този, на когото Богъ е отворилъ очитѣ и го е освободилъ отъ разни гороци и суевѣрия, които сж му коштували много пари годишно, трѣбва да покаже благодарността си къмъ Бога чрѣзъ щедрата поддръжка Неговата църква.

Април 28. Битие 32:3-33:17.

Централния текст: „Бждете благи единъ дру-
гиму, милосерди, прощавайте си единъ на другъ,
както ви е и Богъ простилъ чрѣзъ Христа“. Еф. 4:32.

Споредъ обичая на днешнитѣ Арабски глава-
тари, Яковъ бѣ пратилъ вѣстители до Исава да му
извѣсти завръщанието си, и се ужаси като се на-
учи, че братъ му помняше старата вражда и вече
идеше насрѣща му съ 400 чоловѣци. Всичко що
спечали чрѣзъ измамване баща си и Лавана, риску-
ваше сега да изгуби и той се приготви да запази
поне една частъ отъ спечаленото. Постара се да уми-
лостиви братъ си съ подараци, а самъ той прѣ-
кара нощта край Иорданъ. Прѣзъ нощта той се
бори. И тая борба бѣ на новия по-високъ животъ
съ дълбоко вкоренено зло. Той побѣди и излѣзна
изъ нея съ ново име, като стана новъ чоловѣкъ.
Неразумно бѣ да се бои той отъ Исава сега, слѣдъ
като прѣодолѣ въ тая нощна борба.

Яковия отпадъкъ. Едно нѣщо е чоловѣкъ да
влѣзе въ нова опитностъ, и съвсѣмъ друго нѣщо е
да устои въ нея. Нѣкои задържатъ това що сж
постигнали: се ползватъ отъ него, а други ско-
ро го изгубватъ и падатъ пакъ на стария урогенъ.
Една причина за нашата несполука е, дѣто се за-
доволяваме съ минутния импулсъ безъ да бдѣмъ и
се молимъ постоянно. Ние сме наклонни да се задо-
воляваме съ вчерашната мухлясала манна, вмѣсто да
събираме прѣсна всѣкой день. Друга погрѣшка за
нашия неуспѣхъ е факта, че сме изгубили чувство-
то на Божието присѣствие. Онова що бѣ дѣйстви-

телно за Яковъ прѣзъ нощта, изчезна съ зората.
Много по трудно бѣ за Якова да усѣща Божието
присѣствие, когаго се изпрѣчи прѣдъ него Исава
съ 400 души.

Такъвъ е живста. Веднажъ ангелъ, послѣ И-
савъ. Веднажъ прѣображение, послѣ—разпятие. Не
се чудете, ако слѣдъ благословението дойде гор-
чива изпития. Първото дохожда, за да ни пригот-
ви за второто.

Два начина има за посрѣщане мжнотиитѣ. Е-
диния е плѣтски, а другия духовенъ. Плѣтъта рабо-
лѣпствува, както стори Яковъ. Той се поклони се-
демъ пжти до земята, додѣ да стигне братъ си. На-
чинътъ на вѣрата е много по-добъръ. Тя се при-
лѣпа при Бога; чува Богъ да казва: „Азъ съмъ съ
тебе; азъ ще те пазя“. Тя върви срѣщу мжноти-
итѣ неуклонно и безстрашно.

Най-голѣмата грѣшка бѣ Сихемъ. Неговото
назначение бѣ за Ветилъ, не Сихемъ, но както Ло-
та прѣдъ Содомъ, тѣй и Яковъ разположи шатрѣтъ
си срѣщу Сихемъ. Какво го привлече тамъ? Да ли
сѣмейството му го убѣди, че тамъ е по-добъръ от-
колкото монотония животъ въ шатрѣтъ? Много хри-
стиани мислятъ тѣй и заедно съ дѣцата си се впус-
катъ въ свѣтски развлечения. Но каквото сѣятъ то-
ва и жънатъ. Както законитѣ на природата сж не-
умолими тѣй сж и ония на нашето естество, физи-
ческо и духовно. Яковъ не можа да забрави неща-
стието що сполѣте домътъ му, дори до края на
живота си.

Не се мамете, Богъ поругаемъ не бива!

ДОМАШЕНЪ ОТДѢЛЪ

Тайната за щастливия сѣмеенъ животъ.

„Домъ“ е една измежду най светлитѣ
думи. „Истински домъ“ — това е едно отъ
най-чиститѣ и святи мѣста. То е Светая све-
тихъ, кждѣто човѣкъ се упазва отъ всички
свѣтовни опасности и смущения. То е мѣсто
за почивка, кждѣто уморения отъ дневния
трудъ и грижи се връща вечеръ, за да под-
нови силитѣ си за борбата и грижитѣ, който
носи новия день. То е мѣсто, кждѣто лю-
бовта учи свойтѣ уроци, кждѣто живота се
дисциплинира и усилва, кждѣто характера
се оформява. Отъ домашния животъ про-
изтича обществения животъ; подобно рѣка,
образувана отъ хиледи поточета.

Всѣкой чоловѣкъ принадлежи на извѣ-
стѣнъ домъ—или глава на свой собственъ
домъ. Както единъ само инструментъ въ ор-
кестра, фалшиво нагласенъ, разваля цѣлата
музика и драще въ ушитѣ на слушателитѣ;
така сжщо и единъ нехармониченъ животъ

въ сѣмейството разваля съвършенството на
любовната музика въ него. Всѣкой членъ на
фамилията, слѣдователно, трѣбва да внимава
да не е този фалшивъ тонъ.

Кои сж, прочее, нѣкои отр тайнитѣ, ко-
ито донасятъ щастие въ единъ домъ? Отго-
вора се съдържа въ една само дума—Хрис-
тосъ. Христосъ при вѣнчалния олтарь; Хрис-
тосъ при свадбеното пжтешествие; Христосъ
при започването на новия домъ; Христосъ
при люлката на новороденото; Христосъ при
смъртъта му; Христосъ на всѣкждѣ и въ всѣ-
ко врѣме въ изобилие и въ оскждностъ;
всрѣдъ трудъ и въ почивка; Христосъ, ко-
гато живота и на двамата е къмъ залѣзъ
слънце; Христосъ, при най-тежкия и мраченъ
часъ, когато единия изпраща другия за вѣч-
ността, а той остава самъ да носи скърбта.
Христосъ е тайната на щастливия сѣмеенъ
животъ.

Има много нещастни женитби. Има мно-
го фамилии, които живѣятъ въ кжщи, оба-

че, криво би било да ги наречемъ домове. Не е церемонията при вѣнчанието, която създава домътъ, нито пъкъ обѣщанията, клѣтвата, прѣстенътъ; нито пъкъ думитѣ на свѣщенника: „това, което Богъ е съчеталъ, чловѣкъ не бива да разлѣча“; нито благословението, произнесено надъ двойката. Защото истинската радостъ и щастие не дохождатъ отъ голѣмитѣ форми и церемонии. То дохожда само тогазъ, когато за него се е планирало отъ по-рано, за него се е живѣло, давано е жертви, принесени сж молитви и много често се е страдало.

Избора трѣбва да стане разумно и обмислено, иначе не може да има щастливъ домъ. Болезнено и чувствително е разрѣшението на въпроса за женитбата, защото само една малка и несприемлива погрѣшка хвърля често пѣти дебела сѣнка върху бѣдация животъ. Колко блѣстѣщи кариери сж били осуетени по причина на глупавъ изборъ при женитбата!

Да прѣдположимъ, че избора е направенъ внимателно. Щастливата двойка е вече въ новия си домъ. Той може да е голѣма, красива къща, съ богати мебели, скъпи картини и всички други изыщества на богатството; или пъкъ една малка къща, съ ефтини и прости мебели, домашно изработени черти, безъ какви и да било украшения въ стайтѣ. Малко важи голѣмината на къщата и това, което тя съдържа, защото тѣзи мъртви нѣща не донасятъ щастие. Хората, които обитаватъ къщата, сж единичнитѣ зида-ри на своето щастие и радостъ и тѣ сж единственитѣ, които го пропѣждатъ.

Мжжътъ играе извѣстна роль въ домътъ. Той трѣбва да бѣде прѣди всичко човѣкъ. Не всѣкой, който се жени, мисли за отговорноститѣ, съ които той се нагърбва когато взима младото момиче отъ домътъ на родителитѣ ѝ, кждѣто майчина и бащина любовъ сж бдѣли надъ нея, кждѣто грижливо е била пазена въ най-топлото гнѣздице на

свѣта, и я завежда въ новъ домъ, кждѣто само неговата любовъ ще бѣде единствената ѝ закрила.

Никой мжжъ не е годенъ да стане съпругъ, ако прѣди всичко той не е добъръ. Не важи колко той е богатъ, великъ, способенъ или лѣскавъ. Важното е дали той е човѣкъ съ достоинства; ако не, то той не е достоенъ да вземе подъ своя грижа и закрила единъ нѣженъ, любящъ животъ. Разбира се, че той трѣбва да обича своята другарка: безъ любовъ нѣма истинска женитба и слѣдователно, разнитѣ церемонии сж празни и голи формалности. Доволно свѣтътъ е челъ и слушалъ морали за жената и какви срѣдства трѣбва да употребява за да спечели и привлече своятъ мжжъ, като запази очарователността си всрѣдъ грижитѣ, мжнотинитѣ и скърбитѣ. И право е това; обаче не подлежи ли мжжътъ на сжщитѣ тѣзи изисквания?

Но, любезното и галено отнасяне, колкото и желателно да е то, не е единственото нѣщо, което мжжътъ трѣбва да притежава, за да помогне на щастливото изграждане. Защото животътъ не е само сентименталности и не може да се живѣе съ амброзия. Щастие то трѣбва да е сложено на съвсѣмъ практични основи. Мжжътъ трѣбва да бѣде искренъ, достоенъ, смѣлъ, шедъръ, той трѣбва да е такъвъ, што една благородна жена да може да го респектира прѣзъ цѣлия си животъ. Той трѣбва да бѣде още трѣзвенъ, въздърженъ. Никой мжжъ, който се връща въ къщи пиянъ или пъкъ само сгизъ-тогизъ се понапива, не може да донесе радостъ и щастие на своята жена която е повѣрила цѣлия си животъ въ неговитѣ рѣцѣ. Той трѣбва да бѣде мжжъ съ чистъ и неопятненъ животъ, чийто характеръ не е подозрителенъ, чието име всѣкога ще бѣде честь и гордостъ на домътъ. Съ други думи, мжжътъ има голѣмъ дѣлъ въ съграждането на щастливъ домъ.

Слѣдва.

Евангелието въ всички страни.

Изъ Мохамеданския свѣтъ въ Индия.

Резултатитѣ отъ Триполитанската война, разподѣлването на Мароко и Персия, и чу-

десно бързото прѣмахване на турската власть въ Европа отъ Балканския съюзъ сж издѣтъ душа раздвижили Ислямския свѣтъ. При все туй, панислямизма, като политическо стра-

шилище, е на вѣки изгубенъ. Никога вече държавнитѣ мѣже не ще се боятъ отъ едно всеобщо повдигане на всичкитѣ мохамедани въ една свѣщена война противъ християнитѣ.

Но симпатитѣ на мусулманския свѣтъ въ тази всеобща тѣхна бѣда и желанието му да спаси Корана, ако е възможно, отъ тази опасностъ, днесъ сж по-голѣми отъ кога да е другъ пѣтъ. Тия симпатии и туй желание се много добръ изтъкватъ въ една уводна статия на в. „Мусулманъ“, който се издава въ Калкута, Индия. Макаръ и късно ние прѣдаваме нейното съдържание:

„Мусулманския свѣтъ прѣкарва една страшна криза. Войната въ Триполи, неприятелскитѣ дѣйствия на Балканитѣ и положението въ Персия силно обръщатъ вниманието на мусулманитѣ по цѣлия свѣтъ. Поради ненормалното състояние на работитѣ въ ония мѣста, френския протекторатъ надъ Мароко и британската окупация на Египетъ, макаръ и важни за мохамеданитѣ, врѣменно поне, сж отъ второстепенно значение. Относително Триполитанската война, прѣговори за миръ се водятъ между Турция и Италия и навѣрно мирътъ ще бжде скоро сключенъ. Незнаемъ още условията на този миръ. Говори се, че италиянския соверенитетъ ще бжде признатъ надъ Триполи. Ако туй излѣзе вѣрно, горкитѣ храбри араби ще бждатъ изоставени на произвола да бждатъ избити отъ италиянцитѣ. Много пѣти и отъ авторитетно мѣсто се е казало, че миръ съ Италия не значи миръ за арабитѣ. Тѣ ще се борятъ до послѣденъ човѣкъ и ще умратъ геройски...

„Въ обстоятелствата въ които сме, невъзможно е за насъ, индийскитѣ мусулмани, да бждемъ отъ каква да е практическа полза за бѣдствуващитѣ мохамедански страни, но ние вѣрваме въ молитвитѣ и молитвитѣ не сж праздно нѣщо. Знаемъ, че като се изказваме по такъвъ начинъ, ние ще бждемъ наречени „суевѣрци“ отъ невѣрващата частъ на тѣй наречения цивилизованъ свѣтъ, но туй не трѣбва да ни попрѣчи да публикуваме нашето честно вѣрване и да прѣпорѣчваме туй срѣдство на едновѣрцитѣ. Тронътъ Божий се разклаща отъ искрената молитва и само таква молитви трѣбва да се възнасятъ отъ всичкитѣ мохамедани къмъ Аллаха, за да запази честта и цѣлостта на Исляма. Ако мусулманитѣ сж съгрѣшили, и то непростимо, и ако Божия гнѣвъ е връзъ тѣхъ, нека бждатъ съвсѣмъ унищожени. Смъртта е за прѣдпочитане прѣдъ унижението, или мърчинското сжществуване. Богъ е милостивъ и

отъ Негова страна ще бжде цѣла милостъ, ако имъ даде смъртъ вмѣсто унижение и безчестие. И тѣй, единодушната молба на мохамеданитѣ къмъ Бога трѣбва да е, *„Запази честта жи, или жи дай смъртъ“*.

Такъвъ апелъ показва повече отъ всичко, какъвъ ще е ефектътъ на турското поражение въ Индия.

Митинги сж се държали въ различни мѣста на Индия, отъ Мадрасъ до най-сѣвернитѣ граници, да протестираатъ противъ акцията на Италия и да обезпечатъ побѣди за султанскитѣ войски противъ балканскитѣ съюзници. На единъ такъвъ митингъ било рѣшено да се телеграфира на турското правителство да не свързва съ Италия миръ, който би оставилъ арабитѣ подъ италиянска властъ, или друго яче то ще изгуби симпатитѣ на всичкитѣ мусулмани.

Индийскитѣ мохамедани не се скъпятъ да жертвуватъ за своитѣ едновѣрци въ Турция при сегашнитѣ трудни обстоятелства. Понеже университета, който тѣ мислили да основатъ съ цѣль да засилятъ панислямското течение, не билъ признатъ отъ английското правителство, защото виждало, че съ това нѣма да се допринесе нищо за висшето образование, а само ще се засили панислямското чувство, тѣ искали цѣлата пожертвувана сума да се даде за турския воененъ фондъ. А тази сума се състояла както отъ лептитѣ на най-сиромаситѣ, тѣй и отъ щедритѣ подарѣци на богаташи, нѣкои отъ които дали по 2,500,000 лв. (100,000 англ. лири).

Лахорскитѣ мусулмани отишли до тамъ, че направили да се издаде постановление отъ единъ главенъ улема, щото вмѣсто да купуватъ овни на байряма, както е обичая имъ, да дадатъ тия пари на турския благотворителенъ фондъ. Това показва, че тия хора сж готови да нарушатъ едно отъ важнитѣ имъ религиозни постановления само да могатъ да спасятъ турското владичество въ Европа. По думитѣ на бомбайскитѣ мохамедани, „да се запази цѣлостта на Турция и да поддържа престижа на Отоманската империя къмъ която мусулманския свѣтъ е тѣй силно и нераздѣлно привързанъ“.

Какъвъ ли е ефекта въ Индия, когато четатъ телеграми слѣдъ телеграми за турски поражения и погроми и то въ едно врѣме когато въ всѣка джамия се възнасятъ молитви за побѣдата на турското орѣжие и се събиратъ щедрѣ помощи за да имъ се помогне!

Япония има 1,000 чужди миссионери, 2000 туземни проповѣдници, и 600 църкви съ 67,000 члена.

Около 10,000,000 отъ 163,000,000 души въ Русия сж чули тъй наречено Евангелско слово.

Английския кралъ Георги чете всѣкой день по една глава отъ Библията. Това е вършилъ постоянно отъ 1881 год. до сега и е изпълнилъ желанието на майка си.

Не отдавна въ голѣмия градъ Кантонъ всички идоли отъ най-голѣмитѣ капища били извлѣчени на улицата и строшени.

Християнско младежко дружество се основало въ Силиманския институтъ въ Филипинскитѣ острови съ 103 дѣятелни члена.

Съединенитѣ Щати на Сѣверна Америка даватъ годишно за поддържане на Евангелието въ своята земя, нѣщо около 1600,000,000 лева и само 90,000,000 лева годишно за издържка на Евангелието между 826,000,000 души езичници.

Методиската църква „Голгота“ въ Нью-Йоркъ има повече отъ 3,000 члена, и казва се, че тази е най-голѣмата методиска църква въ свѣта.

Издаваемия въ Чикаго Еврейски органъ казва тъй: „Ние, евреитѣ сме дали религия на свѣтътъ, а сами ние имаме твърдѣ малко отъ нея. Ние посочихме Бога на свѣта и пакъ имаме твърдѣ малко отъ Него въ сърдцата си. Евреитѣ не изучаватъ своята вѣра, другитѣ я изучаватъ. Нашата чудовищна апатия е най-голѣмия ни врагъ“.

Новия американски прѣдседателъ Уилсънъ въ своята първа рѣчь при церемониалното освещение въ длъжността му като прѣдседателъ на Щатитѣ между другото е казалъ и това: „Нашето врѣме не е епоха на триумфи, а е врѣме на посвещение. Тукъ се събиратъ не партизански сили, а силитѣ на челолюбие. Людскитѣ сърдца се надѣватъ на насъ; людския животъ е сложенъ на балансътъ; людитѣ се надѣватъ да кажемъ само онова, което ще извършимъ“. Нека се огледатъ въ тѣзи думи нашитѣ държавни мъже.

Библията при церемониалния обрядъ, е

била отворена на 119 Псаломъ, и прѣдседателъ Уилсънъ цѣлуналъ слѣднитѣ пасажки:

„И да дойде върху мене, Господи, Твоята милость. Твоето спасение споредъ слово-то Ти.

Тогазъ ще дамъ отвѣтъ на оногозъ, който мя укорява; защото азъ се надѣя на Твоето слово.

„И не отнимай съвсѣмъ отъ устата ми словото на истината; защото се надѣяхъ на Твоитѣ сѣдби.

„И ще съхранявамъ Твоятъ законъ винаги, въ вѣкъ вѣка.

„И ще ходя на широко, защото потърсихъ Твоитѣ завѣщания.

„И ще говоря за свидѣтелствата Ти прѣдъ царе, и нѣма да се посрамя.

„И ще се наслаждавамъ въ Твоитѣ заповѣди, които възлюбихъ.

„И ще повдигамъ рѣцѣтъ си къмъ Твоитѣ заповѣди, които възлюбихъ; и ще се поучавамъ въ повелѣнията Ти“.

Има 300,000,000 безсмъртни души въ Индия; 330,000,000 богове; 246,000,000 които не могатъ да четатъ и пишатъ: 6,000,000 жени на 14 год. възраст; 2,500,000 на десетъ год. възраст; 27,000,000 вдовици, 250,000 на 14 год. възраст, и 14,000 на четири год. възраст. Въ Бунгалоръ, Индия има 433 бѣта вдовици по-малки отъ една годиш. възраст.

Поради бързото увеличение на криминалността въ Япония, управницитѣ подири-ли помощъ въ християнскитѣ училища, като ги молили да упражнятъ своето влияние и да разпространятъ религията между учащитѣ се. Това показва какъ силата на Християнството се използва за повдигането на нацията.

Споредъ единъ бюлетинъ въ Америка, женитѣ отъ всичкия свѣтъ се раздѣлятъ по религия тъй: християнки 238,000,000; езичнички 69,000,000; хиндуски 95,000,000; конфуски 128,000,000; будиски 73,000,000; мохамеданки 100,000,000.

Ако можете да проповѣдвате Евангелието на едно слушателство хиндузи отъ 500 души всѣкой часъ на деньтъ, ще ви трѣбватъ седемдесетъ и петъ години за да го чуятъ всички.

Най-голѣма китайска Евангелска църква въ Америка е въ Санъ-Франциско съ 146 души членство.

СИЛНИТЪ НА ДЕНЯ НА СЪДЪ ПРЪДЪ ЕВАНГЕЛИЕТО.

Страница отъ Библията, която въ църква днесъ не се чете.

На съдалището Мойсеево съднаха книжниците и Фарисеитѣ; всичко прочее, което ви рекатъ да пазите, пазете и правѣте; но по дѣлата имъ не правѣте, понеже говорятъ, а не правятъ. Защото свързватъ брѣмена тежки и мжчни за носене и турятъ ги на челоуѣцитѣ на плѣщитѣ, а пѣкъ не рачатъ нито съ прѣстѣтъ си да ги повдигнатъ. И правятъ всички си дѣла да бждатъ видѣни отъ челоуѣцитѣ. И разширяватъ пазилкитѣ си и правятъ голѣми политѣ на дрехитѣ си и обичатъ първото мѣсто на вечеренията, и прѣднитѣ съдалища въ съборищата, и поздравленията по пазарѣтъ, и да имъ викатъ челоуѣцитѣ: учителю, учителю!

Но вие не се наричайте учители, защото единъ е вашиятъ учителъ, Христосъ; а всинца вий сте братия. . . . И най-голѣмиятъ отъ васъ да бжде вашъ слуга. (О, благий Исусе, какъ да проумѣемъ словата Ти? Нима, споредъ Твоитѣ думи, нашитѣ управници и духовни водители, владици и полове сж слуги?....!)

Горко вамъ, книжници и Фарисеи, лицемѣри! Защото затваряте царството небесно прѣдъ челоуѣцитѣ; понеже вий не влѣзвате, нито които желаятъ да влѣзатъ, оставяте да влѣзатъ. (Не оставяте хората да слушатъ Евангелието на разбранъ езикъ. Съ афоресване заплашвате онѣзи, които свободно мислятъ.)

Горко вамъ, книжници и Фарисеи, лицемѣри! Защото испояждате домоветѣ на вдовицитѣ, и за причина правите дълги молитви; заради това по-голѣмо осжждение ще приемете.

Горко вамъ, книжници и Фарисеи, лицемѣри! Защото морето и сушата обхождате, за да направите едного прозелита, и когато бжде, направяте го дваждъ по-вече отъ васъ синъ на пѣкъльтъ.

Горко вамъ, книжници и Фарисеи, лицемѣри! Защото давате десетѣкъ на лятвата, на копарѣтъ и на кимионѣтъ; и оставихте по-важнитѣ нѣща на законѣтъ, правосждението, милостѣта и вѣрата; тѣхъ трѣбваше да правите и онѣзи да не оставяте.

Водители слѣпи, които комарѣтъ прѣцѣждате, а камила поглѣщате!

Горко вамъ, книжници и Фарисеи, лицемѣри! Защото приличате на гробища варосани, изотвѣнъ сж виждатъ хубави, а отвжтрѣ сж пълни съ кости отъ мъртви и съ всѣкаква нечистота. Така и вий извѣнъ ся виждатѣ на челоуѣцитѣ праведни, но извжтрѣ сте пълни съ лицемѣрие и беззаконие.

Горко вамъ книжници и Фарисеи, лицемѣри! Защото изграждате гробищата на пророцитѣ и украшавате памятницитѣ на праведнитѣ, и казвате: ако бѣхми били въ днитѣ на бацитѣ си, не бихме били тѣхни съучастници въ кръвѣта на пророцитѣ. Така щото свидѣтелствувате за себе си, че сте синове на тѣзи, които избиха пророцитѣ; допълнитѣ и вий мѣрквата на бацитѣ си

Змии, рожби ехиднини! Какъ ще избѣгнете отъ осжждението . . .

* * * * *

Христиански анекдоти.

Пръведе Adena.

* * * * *

Картини, които не подхождаха.

Единъ младежъ билъ изпратенъ въ колегия. Майка му много искала да отиде съ него за да го настани въ новото му мѣсто. „Не мамо,“ казалъ той, „азъ искамъ самъ да отида и се настаня.“ Отишелъ той. На втората година отъ неговото странствуване майка му отива да го види. Слѣдъ като я развелъ изъ колегията, изъ разнитѣ здания и класни стаи, тя поисква да види и неговата стая. Тамъ тя вижда двѣ гребла, една голѣма кожена топка и други подобни на тѣхъ, които ѝ дали да разбѣре, че нейното момче е станалъ цѣлъ атлетъ. Поразгледала тогазъ и стѣнитѣ и погледътъ ѝ се спрѣлъ на такива картини, които не бива да висятъ на никоя стѣна. Но тя била много мъдра и разумна майка и не казала нищо. Когато дошла коледа, между другитѣ нѣща, които му изпратила, била една картина, прѣставляваща Христа отъ прочутия художникъ Хофманъ. Рано прѣзъ пролѣтѣта майката повторно отива да види сина си. Той я посрѣщналъ много радушно и я завелъ въ стаята си. Съ голѣмо любопитство изгледала тя пакъ стаята. Топкитѣ и лопатитѣ били на първитѣ си мѣста. Тогава погледнала къмъ мѣстото, гдѣто висѣли неприличнитѣ картини. Но какво чудо—тѣ не били вече тамъ. Само картината на Христа била единствената, която красѣла стаята. „Но ти имаше други картини, ако не се лъжа когато първия пътъ дохождахъ при тебе, Уйлямъ, кждѣ сж тѣ“, попитала майката. „Да, мамо, но тѣ никакъ не сходяха съ тази картина, която, ти ми прати, не подхождаха съ Христа и азъ ги свалихъ.“

Има ли нѣщо въ вашия, или моя животъ, което не сжотвѣства съ Христа?

Затворенитѣ врати.

Въ единъ голѣмъ источенъ градъ се издигало масивно, гранитно църковно здание. Неговитѣ гигантски бронзови врати и оглушителнитѣ звукове на камбанитѣ безъ думи говорѣли, че богомолцитѣ, които посѣщавали тази църква, били все богати хора. Надъ входа въ бѣлъ мряморъ билъ издалбанъ този надписъ: „Тази врата води къмъ небето“. Подъ самата тази арка рано прѣзъ лѣтния сезонъ се закачва друго едно извѣстие съ

слѣдното съдържание:

„Затворена прѣзъ Юлий, Августъ и Септемврий“ !

Да прѣдположимъ, че умрешъ утрѣ.

Иванъ Веслей билъ запитанъ еднѣжъ отъ една госпожа слѣдния въпросъ: „Да прѣположимъ, че тебѣ ти бѣ извѣстно, че утрѣ вечеръ въ дванадесетъ часътъ ще умрешъ, какъ би прѣкаралъ врѣмето си до този часъ?“ „Какъ ли?“ отговорилъ той. Тѣкмо тѣй, както го прѣкарвамъ сега. Запримѣръ, довечера ще проповѣдвамъ въ gloucester, сжщо и утрѣ заранъ въ петъ часътъ. Слѣдъ туй ще замина за Tewkesbury да проповѣдвамъ тамъ слѣдъ обѣдъ и да се срѣщна съ тѣхното общество вечеръта. Тогазъ ще отида у приятеля си Мартинъ, който ме очаква за вечеря, ще поприказваме, ще имаме обща молитва съ сѣмейството, както обикновено правимъ, въ десетъ часътъ ще се прибера въ стаята си, ще се прѣдамъ на Небесния си баща, и тогава ще си легна, за да се събудя въ слава.“

Една Данска легенда.

Въ Денмаркъ сжествува една поетична църква, съградена върху високи надвиснали брѣгове край морето. Прѣданието казва, че веднѣжъ, когато единъ морски капитанъ билъ въ голѣма опасностъ, той се молилъ за избавление и обѣщалъ, че ако Богъ го избави, тамъ кждѣто първо стѣпне кракътъ му, ще издигне една църква. Той билъ избавенъ и съградилъ църквата, но толкозъ близо до морето, че отдавна би се срутила до основитѣ; обаче прѣданието казва, че всѣка коледна вечеръ църквата се помѣствала съ нѣколко крачки къмъ сушата.

Урока отъ тази легенда е, че ако отъ година на година ние не пристѣпваме по солидната почва на вѣрата по близо до Бога, ние безъ друго ще бждемъ погълнати отъ вълнитѣ на свѣтовността и грѣхътъ.

Радостъ и сълзи.

„Видѣхъ на сънъ,“ казалъ единъ поетъ, „два извора, текущи единъ до другъ.“ Единътъ се казваше изворътъ на радостъта, а другиятъ— на сълзитѣ. И чухъ гласъ, който ми казваше: „Тѣзи два извора текатъ за-

едно прѣзъ земния чловѣчески животъ.“ Богъ ги е направилъ да текатъ заедно, щото отъ единия Неговитъ чада да се научатъ на признателностъ, а отъ другия упованіе.

Какво правимъ?

Когато новитѣ здания на парламента въ Канада били издигнати единъ любопитенъ посѣтителъ се спрѣлъ да поговори съ нѣколко работници, които бързали да дѣлатъ каманитѣ. Посѣтителя попиталъ одного, какво прави и отговора билъ, че печелилъ по два долара и половина на день. Сжщия въпросъ задалъ и на втория работникъ и той, посочващъ на една карта, разпрострѣна прѣдъ него, казалъ, че се труди да издѣла камъка, споредъ модела, даденъ нему. Трети единъ работникъ билъ запитанъ сжщия въпросъ—

какво прави? По видимому изглеждало, като че ли и тримата вършели една и сжща работа. Но третия работникъ, като оставилъ за малко своя чукъ и се изправилъ, посочилъ гордо къмъ величественото здание и къмъ неговитѣ грациозни корнизи, които що почнали да се показватъ по масивното здание. Въ умътъ на работника е била мисълъта за гордостъта и величието на цѣлото здание и той отговорилъ: „азъ помагамъ за изграждането на това цѣло.“ Този работникъ е ималъ видѣние: той е работѣлъ за нѣщо, което струва. Да имашъ за цѣлъ въ живота печелене пари е нѣщо недостойно. Тоже нѣма голѣма стойностъ и слѣпото копиране на какъвъ и да е моделъ. Обаче, да се стрѣмишъ да вземешъ участие въ нѣщо добро — било то въ съграждане на нѣкои катедралъ, или въ образуване на характеръ—ето това е достойнство.

ХРОНИКА И БѢЛѢЖКИ

Между многото, помнѣте и това, че „Християнски Свѣтъ“ се е подобрилъ по отношение на хартията и печата: Първитѣ три броя, поради военото врѣме, бѣха твърдѣ незадоволителни. Нѣмахме възможностъ да се сдобиемъ съ добра хартия. Но пъкъ отъ друга страна, материала е билъ избранъ и добръ нареденъ. Тѣй поне казватъ разнитѣ отзиви изъ царството. Този брой излиза на „фина“ хартия, съ добъръ печатъ и удвоенъ. Виждате, правимъ жертви, за да задоволимъ нашитѣ читатели. Искаме да го издаваме въ 32 страници, или пъкъ два пѣти въ мѣсеца, обаче, това ще зависи до колко числото на абонатитѣ ще порастне. Ние вѣрваме, че нашитѣ приятели ще направятъ усилия да запишатъ поне по десетъ нови абонати и така ни улѣснятъ да увеличимъ списанието.

За сега списанието се списва не отъ редакционенъ комитетъ, както се писа въ „Зорница“ и се е говорѣло, но главно отъ редактора и нѣкои сътрудници, имената на които всѣкога сж били печатани. Може би, на книга нѣгдѣ да има такъвъ редакционенъ комитетъ, обаче въ дѣйствителностъ не сжществува. Това за знание на ония, които любопитствуватъ да знаятъ.

Съ този брой, списанието вляза въ нор-

малния си редъ.

Петия брой ще излѣзе за 1 май.

Редакцията очаква да приеме нови адреси. Пратете колкото сте записали.

„Ахъ, тѣзи дѣтски лица“....!

(Писмо отъ бойното поле.)

Любезни ми П.

Азъ съмъ добръ. Много добръ. Само че, не мога да ходя. Сакатъ съмъ съ лѣвия кракъ въ колѣното.

Ето става лежа 25 дена и не ми минава. Коститѣ оправиха, отоцитѣ спаднаха, но, мога само да лежа. Прочее, добръ е Господъ. Самата ми надежда за здраве е у Него. Нека бжде благословено името Му. Шестъ мѣсеца кучешки животъ—на открито, въ дѣждъ, снѣгъ, гладъ—безопасно ме води и сега нѣма да ме остави.

А то стана много просто.

Водѣхъ момчетата си (20 души—понеже съмъ произведенъ младчи подофицеръ за усърдна служба и за избавяне отъ удавяне въ р. Кармандере войници и волове) за гара Муратли нощно врѣме. Вървѣхъ отъ страна на звода и се плѣзнахъ по прѣстѣта въ единъ трапъ и това стигаше. Лѣвото колѣно

съ крака се извъртя и толкозъ. Измръзна послѣ.

Лѣкуватъ ме въ III Полска Болница при П-ра Тракийска Дивизия. Нашата Дивизия бѣ тъдѣва, но вчера дойде фетфебела и замѣстника ми да се простятъ съ мене, че отново заминаватъ за Чаталджа. Като си помисля прѣкараното тамъ, косата ми настрѣхва.

Ужасъ! Холера и крушуми.

А като на пукъ, природата тамъ прѣзъ м. декември бѣ чудно весела, възтопла; трѣвата една педа зелена; всички листа по дърветата зелени и пр. . .

И всичко това често прошарвано съ смъртъ. Полето нѣкога бѣ цѣло прошарено съ трупове (турци и българи)—кога дойдеше „на ножъ“ или улучеха „картечниците“.

А въ селата: Софосъ, Бѣлградъ, Чифлика друга сила помиташе и изпиваше живота. Холерата. А кога почнаха да горятъ колибитѣ съ холерни трупове, често ще чувешъ отвѣтрѣ проточено: „извадете ме беее—живъ съмъ братяя...“ и пр. Но, никой не посмѣваше да се доближи.

Всѣки себе си пазеше.

И братлето ми се зарази. А азъ вървахъ все наблизо слѣдъ ротата на която той е фетфебелъ, а сега прѣдставенъ за подпоручикъ. Така съмъ записалъ за него:

„Братъ ми лежи въ Софасъ отъ холера. Връщайки се отъ позициитѣ при Читалджа, намѣрихъ го лежащъ, безсиленъ, жълто почернелъ, въ една отъ ония плѣвни, обрѣчени на огънь. Изтеглихъ братъ си въ отстранена колиба. Присторихъ се тоже на болѣнъ—та ме не търсеха въ строя. Доставихъ чай, захаръ, сухаръ. Прѣварихъ вода. Лежахме 20 дни и се раздѣлихме здрави“.....

Сега е при Одринъ. Шо стана?—не зная.

Но, бѣлѣжкитѣ ми продължаватъ:

Тогава бѣхме хванали едно магаре „яма“ и го пратихъ въ с. Караджакю, съ войникъ, да го замени и ни донесе единъ топълъ селски хлѣбъ....

Послѣ:

Робъ.

Единъ коникъ като идеше отъ Чаталджа за с. Бѣлградъ, усѣща че нѣщо скочило и се намѣстило задъ него на коня. Послѣдния се спуска да тича, а ездача му не посмѣлъ да си обърне лицето, чуди се що за чудо е отзада му.....

Пристига въ Бѣлградъ и вика „тичайте бе да видите що е задъ менъ.“ Ношѣ бѣ.

Излизаме съ фенеръ да го присрѣщнемъ и що да видимъ: една малка маймунка шимпанзе—хванала се здраво за шинела на вой-

ника и стѣпила на сѣдлото—върти си хитро, хитро главата.

Страшенъ смѣхъ стана.

Изъ пѣтя е имало цигани, които я водили. Подплашени отъ сраженията, изпуснали маймунката, а тя се доброволно прѣдаде на „побѣдителитѣ.“

И пр. пр.

Отъ минатитѣ градове: Лозенградъ, Виза, Люле-бургазъ, Чорла, Странджа, Чаталджа и пр. не намѣрихъ нигдѣ евангелисти. Болшинство сж гърци. А селата сж изселени—чисти. Само кучета и котки ги обитаватъ.

Тукъ въ Родосто е друго. Макарь, че и тукъ нѣма нито единъ туземецъ бѣлгаринъ, обаче, намѣрихъ братя, скѣпи братя, въ Христа.

И то стана така:

Отъ лѣво ми лежи ранено въ рѣцѣтъ младо даскалче—доброволче, а отъ дѣсно—ерменче, слѣдвало Айскулъ въ Цариградъ. Съ него говоря английски. И всички ни зяпатъ, като голѣми хора. Слугитѣ съ ревностъ ми служатъ.... А фелдшера по-внимателно масажира и пр.

Арменчето е тукашно, бившъ турски войникъ, дезертиралъ отъ Одринъ. То ми разправя че имало въ града и другъ да знае английски, ама билъ протестантинъ... Блѣснаха ми очитѣ, трѣпна ми сърдцето—отъ радостъ. Помолихъ го сѣщия день да каже на нѣкой отъ тѣхнитѣ да ми доведе тозъ протестантинъ,

Вечеръта г. Манукианъ мѣстния пастиръ дойде, придруженъ отъ дякона си. Говорихме много. Мили и утѣшителни приказки ми изсипаха. Умекчиха душата ми, слѣдъ шесть мѣсеца.

Но, на другия день. Недѣля.

Въ десетъ часа зар. шесть дѣчица съ китки въ рѣцѣ—слѣдъ тѣхъ благородното лице на стария дяконъ, идатъ. Ахъ, тѣзи мили дѣтски лица, идящи охотно къмъ менъ... Колко сладко бѣ. Насѣдоха около леглото ми. Казаха по единъ библийски стихъ, подадоха ми хубавъ букетъ отъ: лалета, нарциси и шибой; останалитѣ раздадоха на другитѣ болни.

Дяконътъ ми разправи, че мѣстнитѣ евангелисти сж арменци 20-на кѣщи, до 35 души. Поддържатъ основно училище съ 40 дѣца, отъ които само 6 сж евангелски. Службитѣ ставатъ въ двѣ отдалечени една отъ друга махали. Утринъ въ едната и слѣдъ обѣдъ въ другата. Посѣщаватъ 40-50 души. Д-ръ Боянъ отъ Цариградъ слѣди тазъ работа.

Вчера ми донесоха бѣлгарско Евангелие.

Моето остана въ Лозенградъ — една нощна тревога—незабѣлѣзано ми го отнѣ. . . .

Прочее, като поздравлявамъ всесърдечно цѣлиятъ ти домъ, пожелавамъ ти богата жетва въ Божата нива.

Твой, съ любовь, Петръ.

Кому и защо се сърдятъ? Писаното въ поминалия брой за „грѣхътъ въ нѣкои църкви“ не се понравилось на нѣкои, а пъкъ други се ядосали и се сърдятъ на редакцията, защо помѣства такива остри нѣща. Разбира се, всичко това ние очаквахме. Защото, знаемъ, че дори когато наречете разбойника, че е разбойникъ, той ще се докачи и ядоса. Прѣстѣпникътъ никога не желае да го именуватъ съ име, което отговаря на извършеното отъ него прѣстѣпление. Той се труди да бѣде прѣкриятъ.

Нашата задача, като религиозни журналисти, ако така можемъ да се наречемъ, е, не да прикриваме злото, а да го откриваме и безпощадно бичуваме, безъ разлика дѣ е и какво е.

Съ злото и съ злитъ компромисъ не правимъ. Грѣхътъ не можемъ да лѣскаемъ. На подлитъ и лицемѣритъ политика не въртимъ; на фалшификаторитъ и лѣжцитъ говоримъ откровенно. Ако това наше държане е голѣмъ грѣхъ, готови сме да понѣсемъ заплатата му. Обаче, за капризътъ на нѣкого си, или пъкъ защото щѣлъ да повърне списанието, ние не можемъ да изневѣримъ на себе си и на своитѣ принципи. Каквото мислимъ, че е право, и полезно ще го кажемъ, па ако щатъ всички дяволски агенти да възстанатъ противъ насъ. Нашата борба не е срѣщу плътъ и кръвъ, а срѣщу лукавитѣ духове въ поднебесная. И доклѣ има кръвъ въ жилитѣ ни, до тогава ние ще воюваме, безогледно на нашитѣ лични интереси. Не ще щадимъ себе си, когато има да защищаваме истината. Защото, за насъ истината е всичко, за което живѣемъ, за което се боримъ.

Починалъ дядо Маринъ Мишковъ. Единъ по единъ заминаватъ изъ срѣдата ни, първитѣ пионери на Българския евангелизмъ. И когато намъ се пада да отбѣлѣжимъ това безвъзвратно отпътуване, ние оставаме на страна тѣсния кръгъ на тѣхния домашенъ и частенъ животъ, и гледаме само на извършеното отъ тѣхъ, което има по-широко значение за обществото.

Първитѣ български евангелисти, отъ които е и дядо Маринъ Мишковъ, отъ Хасково, понѣсоха на своитѣ плѣщи трудното начало на едно свѣтло дѣло, което впрочемъ още не е влѣзло въ своята нормална сила. Тѣ бѣха гонени, и прѣследвани поради своитѣ ексцентрични вѣрвания, но залостени здраво за учението на Спасителя, довършиха своя пѣтъ като опазиха вѣрата.

Тѣ се изнизватъ единъ по единъ отъ редоветѣ ни. Ще се намѣрятъ ли достойни синове да ги замѣстятъ? Не е достатъчно да говоримъ и пишемъ подиръ смъртта имъ за тѣхнитѣ добри черти и подвизи. Слѣдъ смъртта на всѣкого изобщо, много се говори, и се добро се говори. За насъ по-голѣмо значение има факта, че тѣхнитѣ опразнени мѣста, оставатъ вакантни и нѣма кой да ги замѣсти. Не е ли вѣрно това? Дѣ сж синоветѣ и дѣщеритѣ

на Евангелскитѣ родители? Много отъ тѣхъ сж въ широкия и пѣкленъ свѣтъ.

А това е именно, тѣжното и за което трѣбва да скърбимъ. Че умрѣлъ този, или онзи братъ, за истинския християнинъ това не навѣва скърбъ, защото той знае, че смъртта е само една врата за другия свѣтъ. Но, когато той гледа, какъ мѣстата на отпътувалитѣ вече ветерани оставатъ незапълнени, какъ тѣхнитѣ чада се впусчатъ въ незнайни и гибелни пѣтища, той не може да стои хлѣдно-крѣвнѣнъ.

Когато, прочее, се покланяме прѣдъ останкитѣ и имената на починалитѣ Български евангелисти—ветерани, ние зовемъ младитѣ — синоветѣ и дѣщеритѣ имъ, да направятъ крачка напредъ и заематъ мѣстата на своитѣ бащи. — Влѣзнете въ църквата, станете нейни ревностни защитници и поддържници и вървете неуморно по стѣпкитѣ на първитѣ основатели на Българския евангелизмъ. Пѣтя къмъ кръста е пѣтя къмъ живота.

Каква ще е печалбата отъ загубата? Единъ американски редакторъ като съобщава подробности за падането на Одринъ, задава слѣдния въпросъ: Каква ще е печалбата отъ загубитѣ дадени при прѣвземането на Одринъ и изобщо отъ цѣлата тая кръвопролитна война? Каква жѣтва ще се пожнѣтъ отъ тѣзи сѣмена на ужасъ и огнь, болки и смъртъ? Изглежда, че краятъ на тази война е близъкъ и че Турция е изгласкана вече отъ Европа, освѣнъ отъ нейната столица. Мохамеданското население въ Европа, освободено отъ турското владичество, ще заживѣе свободно и мирно съ християнитѣ и за вѣрване е, че успѣхътъ на Евангелието ще бѣде засилень.

Какъ Балканскитѣ побѣдители, съ своята демонстрация като храбри и силни държавици ще повлияетъ на Европейската политика, още е твърдѣ рано да се каже. Русия симпатизира(?) съ Балканскитѣ държавици, а Германия сериозно се безпокои. Това което изглеждаше като конфликтъ между Русия и Австрия, е избѣгнать, обаче никой не знае до кога?

Въ всѣки случай, важно е да отбѣлѣжимъ, че сжщия день, когато английскитѣ вѣстници, съобщиха за падането на Одринъ, тоже бѣха помѣстили и рѣчта на Лордъ Чърчилъ въ Британския парламентъ, който внушава на всички нации въ свѣта да се присѣдинятъ съ Англия и рѣшатъ щото за идущата година да не правятъ никакви нови военни параходи.

Бждащото на Европа и Азия е обвито съ вуралъ и всичко що можемъ да кажемъ е само прѣдположение, но всички християни трѣбва да работятъ, да се молятъ и надѣватъ щото мѣжнотинтѣ между народитѣ да се разрѣшаватъ безъ война.

Професоръ Макхамъ и Хр. Свѣтъ. Професоръ Р. Макхамъ, въ Американската мѣжка гимназия въ Самоковъ е приелъ да бѣде нашъ сътрудникъ, като се е ангажиралъ да ръководи религиозно-философски отдѣлъ. Това е още една крачка напредъ на Хр. Свѣтъ. Съ това списанието ни става достъпно за всички класи въ обществото. Професоръ Макхамъ иска да достигне съ своитѣ статии учители и изобщо мислителитѣ въ България. Като знаемъ перото и таланта на професоръ Макхамъ, ние се лас-

каемъ да вѣрваме, че мнозина учители и мислители ще се заинтересуватъ въ това, което почтения нашъ сътрудникъ ще имъ прѣдстави.

Нека прибавимъ още една дума за професоръ Маркамъ. Той е дошълъ прѣди една година въ България, но това малко врѣме е било достатъчно за него да се запознае съ нашия животъ и нужди и да обикне българската душа, на която той посвѣщава своитѣ трудове и способности, като прѣподавателъ и писателъ. Ние поздравяваме професора съ добръ дошълъ въ нашата срѣда и му желаемъ плодотворенъ трудъ.

Тѣ ни въ града нещатъ, а ние камбана ще поставимъ. Свищовъ не е слушалъ какъ бие Евангелска камбана. До сега той е виждалъ само обявления за църковнитѣ ни събрания. Обаче, безъ камбана, не си струва. Църква безъ камбана е като търговия безъ реклама. Ние знаемъ, че има много църкви съ голѣми камбани, а праздни столове, но и това знаемъ, че камбаната е добро срѣдство за събиране на богомолци.

Искаме да поставимъ камбана на нашата църква. Не за украшение, не и за да прави шумъ, а да събира по-вече хора. Ще ли ни помогните?

Сега е Великденъ. Даватъ се подарѣци. Има ли по-добъръ подарѣкъ отъ този, да се даде за църква? Вие сте християни, хора на църквата, едната Христова църква. Всички ние сме братя, удове на тѣлото Христово. Нашитѣ нужди сж и ваши. Нашитѣ успѣхи сж ваши. Защо, прочее, не се притечете на помощъ и кой съ колкото може, да ни помогните да се сдобиемъ съ камбана? Само 500 лева ще рѣшатъ въпроса. А що сж петстотинъ лева за хилядо души? Всѣкой, като даде по петъ лева, камбаната ще се купи.

Прочее, на день на Великденъ, когато празнувате това историческо събитие, покажете, че обичате християнската кауза, като изпратите лептата си за камбана на Свищовската Българска Евангелска църква.

Не казвайте не е врѣме сега за даване. Защото е воено врѣме, пари нѣма. Това е нехристиянско извинение. Всичкото що имаме не е наше, а Божие. И Божието принадлежи Богу. Дайте го Нему!

Всички парични суми се изпращатъ до касиера

на Евангелската църква г. Сава Тихчевъ, Свищовъ.

Постѣпили пари:

Г-ца М. Дойчева, учителка Самоковъ, 5 лева.

Единъ приятелъ—Свищовъ, 10 лева.

подписката слѣдва,

кой ще е идущий?

Пратете нѣщо!

Стоянъ Ватралски въ Лондонъ. Отъ какъ се обяви Балканската война, г. Стоянъ Ватралски замисля за Англия да освѣтли английското общество, чрезъ слово и печатъ, относно работитѣ на Балкана. Той още е тамъ. Отъ нѣкой английски списания виждаме, че върши голѣма работа въ тая насока. Държалъ е на много мѣста редъ сказки. А въ вѣстници и списания виждаме неговия ликъ съ дълги интервюта и статии. Отъ всичко що се е печатало тамъ, явствува че г. Ватралски разбира добръ работитѣ на Балкана и сложилитѣ се обстоятелства и съ ентусиазмъ се застъпва за интереситѣ на отечеството си. Вѣрваме, че неговото отиване въ Англия не ще бѣде напраздно, но ще се отрази благоприятно за България, толкозъ, до колкото английското общество е освѣтлено върху правата кауза на народа ни.

Ние съраждаме г. Ватралски за извършеното отъ него въ Англия, и му пожелаваме скоро връщане въ отечеството ни, защото и тукъ не малка е нуждата отъ него.

Четете по долѣ какво казва г. Ватралски.

Радакцията на Християнски Свѣтъ честити на своитѣ приятели, абонати и четци свѣтлитѣ празници и имъ пожелава по-вече трудъ и по-вече старания за записване на нови абонати. Сега поне сте свободни отъ друга работа. Ходите по визити. Вижете дѣто отивате да ли се получава Хр. Свѣтъ. Ако не се получава, питайте защо и още на минутата абонирайте ги.

Ако пъкъ искате да подарите нѣщо на вашитѣ приятели, по случай Великденъ, Християнски Свѣтъ е най-добрия и евтинъ (по съдържане скѣпъ) подарѣкъ.

Нашитѣ добри желания сж всѣкога съ васъ.

Балканската заплетеностъ

Какво г. Стоянъ Ватралски е казалъ прѣдъ единъ Лондонски редакторъ.

Положението на Балканитѣ днесъ е отъ голѣма историческа и интернационална важностъ, неизвѣстно и внушающе голѣми възможности. Сърцето и душата на англичанитѣ, французитѣ и руситѣ сж съ насъ въ настоящата освободителна война, водена въ името на правдата и за свободата на поробенитѣ наши братя. Но, Правителствата на тѣзи държави, водени отъ нашия върлъ неприятелъ Австрия, сега ни обиратъ, като

крадатъ плодетѣ на нашата побѣда. Въ съгласието си Европейския концертъ за линията Мидия—Еносъ, открадва отъ насъ частъ отъ юго-источна Тракия и я връща на Турция. На сѣверъ пъкъ, Българска Силистра се дава на Ромжния, „компенсация“, като приятелка на Австрия. На западъ, Силитѣ застрашаватъ Черна Гора, за да запазятъ това, което тѣ наричатъ автономията на Албания, като включаватъ и Шкодра.

Отъ една страна Силитѣ говорятъ „Албания за Албанцитѣ“, а татѣкъ на Сѣверѣ тѣ изнасилватъ националния принципъ като даватъ единъ чистъ български градъ на Ромѣния! Върху каква правдива база тѣ оправдаватъ тѣзи

Противорѣчиви дѣяния?

Тѣ повтарятъ съ едно малко измѣнение подвизитѣ на оная криминална погрѣшка, Берлинския договоръ. Тѣзи посѣгателства за разпрѣдѣление на територия, което е несправедливо и което е противъ естеството на нѣщата, не може дълго да трае. „Нѣщата не търпятъ да се злоупотрѣбаватъ за дълго“, казва Емърсънъ. Ако Силитѣ не вѣрватъ въ Бога, (които явно постановиха, че Турция ще изчезне изъ Близкия Истокъ на Европа и Балканскитѣ държавици е трѣбвало да разстатъ и взематъ своето си), то тѣ трѣбва да видятъ че Природата е съ насъ и противъ тѣхнитѣ арбитражни планове. Върху историческа и географическа основа ние декларираме, че Силитѣ се борятъ съ неизбѣжното. Тѣ „бутатъ назадъ кривия конь“, а това значи криминалностъ и кръвопролития въ бъдаще —ако Силитѣ настояватъ за даването на Турция тази дълга ивица геритория, която сега е въ български рѣцѣ. Това не ще опази Цариградъ и проливитѣ както тѣ мислятъ; защото опасността за Цариградъ не е на границата, а между стѣнитѣ на палатитѣ. И това не ще спрѣ растенето на Балканскитѣ държавици, макаръ че

Това може да значи Друга война,

тѣй както Берлинския договоръ посѣ сѣмената на настоящата жетва на кръвопролитна война....

„Албания за Албанцитѣ!“ Това е Съръ Едуаръ Грейовото оправдание. Той казва, че нѣма причина защо сѣщата симпатия която е показана къмъ Черна-Гора да се непокаже и къмъ Албанцитѣ. Но по сѣщия начинъ той може да каже, че нѣма причина симпатията която се показва къмъ Арменцитѣ да се не покаже и къмъ Турцитѣ. Въ повечето случаи Албанцитѣ всѣкога сѣ дѣйствали заедно съ турцитѣ за поробването на Християнскитѣ народи включително християнскитѣ албанци. Тѣ сѣ ни обирали и изтощавали.

Тѣ сѣ намалили нашето число чрѣзъ мечѣтъ и потурчване; тѣ сѣ отвличали наши жени и сѣ се увеличавали за наша смѣтка. И не е справедливъ онзи сѣдия, който произнася една и сѣща присѣда за прѣстѣпника и неговата жертва.

Признавамъ, че „сѣгласието бѣше необходимо за мирѣтъ на Европа“, както казва Съръ Е. Грей, но, ние не можемъ да не питаме: Нима туркофилската и анти-балканската база бѣше необходима за това сѣгласение?

Ако Англия днесъ поддържа Балканския Съюзъ, тя ще изгрѣгне удобрението и похвалата на всички, които обичатъ политическата свобода въ всичкия цивилизованъ свѣтъ.

Тази статия заслужава уаодно мѣсто, но поради късното изпращане, туряме е на тази страница. Б. Р.

На свѣтлата страна на живота.

Най-мощно и благотворно влияние върху човѣчеството упражнява онзи, чийто животъ е непрѣкъсната музика; животъ на пѣсни; животъ, който при всѣко докосване, трѣпти и издава приятна хармония. Има хора обаче, чийто животъ е съставенъ отъ дизакорди или съ други думи, животъ на вѣчни крамоли, негодувания, недоволства. Всѣкой досѣгъ до тѣхъ, било съ думи, дѣйствия или съ погледъ само, бива изненадано отблѣскванъ отъ грубъ нѣкой звукъ, който поврѣжда и дразни нѣжнитѣ чувства. Това, отъ което се нуждаятъ подобни нещастници е, да се доведатъ въ близко сѣотношение съ вселената, която крие въ себе си най-великата, чудна хармония. Такива ще трѣбва да се простятъ за винаги съ вѣчно негодуващия духъ

противъ всѣкого и всѣко нѣщо, което се изпрѣчва на пътя имъ и да се подчинятъ на великия Господаръ на музиката; който поставя всѣка струна на живота на правото мѣсто въ всемирната арфа, отъ която се лѣе Божествената Симфония на живота.

Сѣществуватъ музикални души и вънъ отъ сферата на какъвъ да е талантъ за инструментална или вокална музика, които безспирно издаватъ най-сѣвършена мелодия. Най-великитѣ музиканти не сѣ онѣзи, които притѣжаватъ ловкостъ и техника въ прѣститѣ. Велики трѣбва да се нарекатъ и онѣзи, които донасятъ радостъ въ свѣта; чийто прѣсти се допиратъ леко до нѣжнитѣ струни на опечаленитѣ съ онази симпатия и любовъ, която въ резултатъ произвежда приятна мелодия.

Понѣкога много лесно се пѣе. Изобилие отъ звуци се вливатъ въ пѣсенята и изглежда, като че ли никога нѣма да спре. Но дохождатъ врѣмена, когато прѣдъ човѣка се изпрѣчватъ гранитни скали; тежки товари за носене, прѣсиленъ трудъ, жестоки борби, — въ такива критически моменти истинско благословение и балсамъ за уморенитѣ, загрижени сърдца донася снази пѣсень, която излиза отъ дълбинитѣ на душата и достига до Онзи, Който запрѣти на вѣтъра и набурията съ думитѣ: „Мълчи, умири се“!

Музика всрѣдъ буря; усмивка, когато облаци мрачни забулватъ небето; пѣсень въ тъмна нощъ, — ето цѣнности, които прѣвѣшаватъ каква да е музика, изпѣта въ слънчеви дни въ живота.

Когато пролѣтния потокъ на радости и смѣхъ, веселие и пѣсни почва да замръзва и по бавно да тече; когато струнитѣ на живота сж толкозъ обтѣгнати, щото се застрашаватъ да се скжсатъ, — нсва надежда, сила и облѣчение донася една жизнерадостна пѣсень, която спомага за благополучното прѣкарване кризата.

Гнѣвъ, страхъ, скѣрбъ — всички тѣзи отстѣпятъ прѣдъ хубавата пѣсень чийто звуци се долавятъ отъ близъкъ нѣкой; а изчезватъ изведнѣжъ, ако сбладания отъ тѣхъ, запѣва. Тревогата чезне, съмнѣнието и присѣтствието на жизнерадостната музика се почувства.

Поразителенъ е факта, какъ всрѣдъ заплитнитѣ и грижитѣ на живота, които, лomiaтъ човѣка и му прѣчатъ той да вижда пжтя за избава отъ тѣхъ; съ една само химна, изтрѣгната отъ дълбинитѣ на душата, влива

свѣтла струя. Тогава тъмното става свѣтло; осложненото — по опростено; неизвѣстното — положително.

„Бѣденъ и нищъ съмъ“, се провиква псалмопѣвеца но той не спира тамъ, а продължава по нататъкъ — „но ще славословя Господа съ пѣсни“.

* * *

Повече отъ сигурно е, че има души, блуждаещи въ мрака на отчаянието, които чакатъ да чуютъ пѣсень отъ твоитѣ уста, или да бждатъ засѣгнати отъ твоята радостъ. Като резултатъ отъ сърдечнитѣ твои трѣптения, ти би намѣрилъ тогазъ отгласъ въ тѣхнитѣ души; подобно даденъ звукъ на нѣкой инструментъ дохожда въ унисонъ съ онзи на другъ инструментъ, поставенъ наблизо.

Когато смутна нощъ хвърли ти дебела черна плащъ и прилѣпа на грозни прѣдсказания прострѣ крилѣ върху твоитѣ очи и ти на всѣка стѣпка бивашъ застрашаванъ отъ прѣпъване, а най-страшно, отъ провала; вдигни високо главата си и запѣй! Остави пѣсенята да излѣзе съ сила, да се лѣе свободно, като знаешъ, че излиза отъ едно прѣданно сърдце. Пѣй и тогазъ, когато ти се вижда невъзможно! Пѣй, па макаръ пѣсенята да е безгласна!

Много пжти отъ твоитѣ устни се изтрѣгватъ думитѣ, че „всичкитѣ твои вълни и вълненията ти прѣминаха надъ менъ“; но радвай се, че веднага слѣдъ това се долавятъ думитѣ: „прѣзъ день ще проводи Господъ милостъта Си; и прѣзъ нощъта пѣсенята Му ще бжде съ мене“.

Сава Г. Амуджиевъ—Варна.

Духовенство и Миряни — кой трѣбва да проповѣдва?

Безпорно е, че твърдѣ мнозина миряни християни мислятъ, какво благовѣствуването на Христовото вѣроучение не е ни най малко и тѣхна религиозна длѣжностъ, но че то е такъва изключително на духовенството.

Има и много духовни лица които така мислятъ, т. е. че благовѣствуването е само тѣхна длѣжностъ, и привилегия а не и на мирянитѣ. Единитѣ и другитѣ, обаче, не сж прави въ туй отношение.

За да се убѣдимъ добрѣ въ истинността на послѣдното достатъчно е да вземемъ на рѣка Священото Писание и да провѣримъ ако не отъ всички въ него съотвѣтствующи мѣста, то поне отъ нѣкои и други отъ тѣхъ и да видимъ що тѣ гласятъ.

Така, напримѣръ, въ Второз. 6; 5 — 9 включително, Богъ чрѣзъ Мойсея каза къмъ цѣлия Из-

раилски народъ:

„И да обичатъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърдце, и съ всичката си душа и съ всичката си сила. И тѣзи думи, които ти азъ заповѣдамъ днесъ, да бждатъ въ сърдцето ти. И да учишъ съ тѣхъ прилѣжно чадата си, и за тѣхъ да говоришъ когато сѣдишъ въ домътъ си, и когато ходишъ по пжтя, и когато лѣгашъ, и когато ставашъ. И да ги вързешъ за бѣлѣгъ на ржката си, и да бждатъ като надчелия мѣжду очитѣ ти. И да ги напишешъ надъ праговетѣ на домътъ си и надъ вратата си“. Послѣ въ 1 Петр. 2; 9. „Ви обаче сте родъ избранъ, царско священство, народъ святъ, людие които Богъ придоби, за да възвѣстите добродѣлитѣ но тогова, който ви призва отъ тъмнината въ чудната своя свѣтлина“.

Както виждате отъ тия цитати, става най ясно,

че всѣкой новороденъ мирянинъ не само има пълно право да благовѣствува, но е и задлъженъ да струва това, покрай другата си работа, споредъ врѣмето, силитѣ и дарбитѣ си първомъ въ домътъ си и послѣ прѣдъ другитѣ на вънъ по каквѣто вече начинъ му е възможно.

А пакъ едно чадѣ Божие за да бѣде обикновено (неръжкоположенъ) благовѣстителъ не е необходимо да е нѣкой вития (ораторъ, или да прѣтѣжава непрѣменно извѣстно образование (ако и да е прѣдпочително да има и тѣзи качества), защото жаргътъ Божий и Духъ Святый които сж въ него що го въодушевяватъ, учатъ и движатъ кога какъ да благовѣствува, както бѣше съ неукитѣ рибари, апостоли и много други слѣдъ тѣхъ (2 Петр. 1;21). Тѣй щото никой прѣдъ Бога неможе се извини, че не е билъ способенъ за каквѣ-годѣ видѣ благовѣствувание, понеже отъ всѣкого се иска само толкозъ, колкото му е дадено.

Сега, отъ до тукъ казаното като се освѣтлихме отчасти какви сж задлъженията на мирянитѣ по отношение благовѣствуването имъ, дохожда редъ да се каже нѣщо, което е и по главно, и за таквато на духовнитѣ лица като прѣдставители на религията.

За да сторя това, обаче, азъ пакъ ще си послужа съ стихове отъ Св. Писание, като за по голѣма нагледностъ ги излагамъ изцѣло.

Така, за примѣръ, въ нѣколко мѣста апостолъ Павелъ казва: 1) „И тѣй заръчамъ ти прѣдъ Бога и Господа Исуса Христа, Който ще сѣди живитѣ и мъртвитѣ въ явленіето Си и царуването Си: Проповѣдвай Словото, настоявай на врѣме и безъ врѣме, обличай, запрѣти, умоли съ всѣко дълготърпѣние и поучение“ (2 Тим. 4;1—3 вкл.).

2) „И тѣй внимавайте на себе си и на всѣкото стадо, надъ което Духъ Святый ви постави епископи, да пасете църквата на Господа Бога, която съ собствената Си кръвъ Той придоби“ (Дѣян. 20; 28—31 вкл.). 3) „Защото ако проповѣдвамъ Евангелието, то не ми е похвала; понеже нужда ми надлѣжи, и тежко ми ако неблагоговѣствувамъ (1 Кор. 9;16). 4) „Длъженъ съмъ и на Елени и на варвари, на учени и на неучени. Така колкото отъ моя страна готовъ съмъ да проповѣдвамъ Евангелието и на васъ, които сте въ Римъ. Защото не се срамувамъ отъ благовѣствуванието Христово; понеже е сила Божия за спасение и пр. (Римл. 1; 14.). 5) Въ 1 Петр. 5; 2—3 вкл. срѣщаме думитѣ: „Пасете Божието между васъ стадо, надзиравайте го не отъ принуждение, но самоволно; нито за гнусна печалба, но съ усърдие; нито като че обладавате наслѣдието

Божие; но бивайте примѣръ на стадото“. и 6) Въ послание Иудино 23 стихъ казва: А други спасявайте съ страхъ, като ги изтрѣгвате отъ огъня и пр.“.

И тѣй, слѣдъ всичко туй, ще повторя да кажа, че както отъ процитиранитѣ стихове въ първата половина на настоящата статия и отъ току що изложенитѣ сжщи тукъ въ втората ѣ такъва, и отъ духътъ и съдържанието на много други части отъ Словото Божие (които ако читателя желае може да си ги намѣри отъ прѣпраткитѣ въ него) става найочividно и убѣдително, че измежду първитѣ и най голѣми духовни обязанности на всѣко истинско чадѣ Божие слѣдъ новородението му, особно на всѣко духовно лице, е и тая да благовѣствува Божията воля на всички безъ разлика на чловѣци и да гледа да ги довежда при Христа.

Щомъ като това е тѣй, не ще е злѣ всѣкой отъ насъ — миряни и духовници — да попитаме за минути сами себе си, така ли сме посѣлвали и практикували до нинѣ и ако си отговоримъ че не, то да се завземемъ и усилимъ съ Божията помощ своята въ туй отношение дѣйностъ, защото инѣче ще бждемъ отговорни прѣдъ Всевидящия и Всесправедливъ Сѣдия.

На край, нека ми бѣде позволено да прибавя, че за да може да върви успѣшно и сполучливо благовѣствуванието, особно отъ духовнитѣ лица, тѣ, независимо отъ другитѣ си качества: новородение, солидно образование, благостъ и пр., необходимо е да сж и твърдѣ вѣщи въ знаніето и на Сл. Божие, която вѣщина се придобива главно съ ежедневното му всестранно прилѣжно и съ молитва прочитание и размишление върху прочетеното. При това, из сква се сжщитѣ (духовнитѣ лица) да употребяватъ голѣми усилия и за разпространението на туй Слово на чистъ матеренъ езикъ между всички слоеве на обществото; защото фактъ доказанъ е, че гдѣто духовенството на единъ народъ е било такова и гдѣто едноврѣменно този народъ се е запознавалъ съ Евангелското учение и чрѣзъ благовѣствуванието на опитни достойни духовници и чрѣзъ самичното му изучаване отъ всѣкой членъ, той скоро се е избавялъ отъ разнитѣ свои заблуждения и суевѣрия и се е издигналъ на твърдѣ високъ уровень и въ религиозно, и въ морално, и въ стопанственно и въ политическо отношения.

Прочее, ний неискаме ли нашия народъ съ поданитѣ му да стане такъвъ и нежелаемъ ли поне отъ сега нататкъ родината ни да се прѣобърне на единъ видъ земенъ Божий рай, гдѣто да царува пълно благочестие, миръ и правда?.....

Защо да мълчимъ?

Какъ да се изкорени зло отъ нѣкои църкви?

Съ рискъ да повдигна противъ себе си негодуването и умразата на нѣкои църковни бухали, които обичатъ да живѣятъ въ тъмнината, и които се твърдѣ много смушаватъ и страхуватъ прѣдъ разкритията на грѣхътъ и бичуването му, заговорвамъ на тази тема. Правя това, защото обичамъ Бога, обичамъ и църквата. И въ интереса на истината, на

доброто, не трѣбва да жалимъ своето спокойствие, и своя интересъ. Що отъ това, че единъ обикновенъ пастиръ, щѣлъ да бѣде афоресанъ и погазенъ. Освѣтлението на хорскитѣ съвѣсти трѣбва да заема главно мѣсто, въ дѣйността на кой да е общественъ ратникъ. Прочее, тая моя длъжностъ ме кара да говоря на туй мѣсто.

Що е Христова църква?

Тя е фамилия която изповѣдва и признава Христа за свой учителъ.

Що иска Той отъ нея?

Да бжде като Него по духъ въ всѣкидневния си животъ.

Христовата църква е живо тѣло, което сега живѣе. Тя е като ядро всрѣдъ народа, около което се лѣпятъ „новородени“ чело-вѣци и образуватъ християнски общини.

Въ Христовата църква всички сж едно. Тамъ нѣма висши и нисши; нѣма слуги и господари, угнетители и онеправдани—всички сж братя и всички дружно работятъ, защото на Христа служатъ а да се служи на Христа, значи, работа, трудъ.

Догматизма и слѣпото придържане у разни прѣдписания сж чужди за христовата църква. Тамъ нѣматъ мѣсто по чело-вѣчески съставени вѣрвания. Тя се гнуса и възмущава отъ присторената и насилническа религия.

Христовата църква не знае граници, не познава расови и национални, обществени различия. За нея всички, като духовни сжщества, сж едно. Тя вѣрва въ бащинството на единъ Богъ, въ братството на всички чело-вѣци, и въ спасителната сила на Христа.

Христовата църква е съставена отъ нови хора, съ нови и чисти сърдца. Тамъ нѣматъ мѣсто нечиститѣ, подтиснитѣ, угнетителитѣ, експлоаторитѣ, злословцитѣ, клѣветницитѣ, сребролюбцитѣ, крадцитѣ, измамницитѣ, фалшификаторитѣ, пияницитѣ и развратницитѣ. Наистина, Христовата църква е въ свѣта, но не отъ свѣта. Тя обича падналитѣ, плачи за изгубенитѣ, дири да спасе грѣшнитѣ като ги води при Христа, но Христовата църква мрази мърсотията, злото и грѣхътъ. Христовата църква не може да прибере въ себе си горѣ-изброенитѣ характери, защото Главата, която е Христосъ не може да е въ свѣзка съ нечисти удове. Това може да не се приеме отъ нѣкои, които казватъ, че църквата е дошла именно за тѣзи паднали, и какъ ще ги спасе, ако не ги прибере при себе си? Вѣрно, тя е повикана да подири изгубенитѣ, но прѣди да ги прибере при себе си, тѣ трѣбва да сж измити и очистени, иначе не могатъ да бждатъ удове на тѣлото Христово. Това е Евангелието. Четете го, прѣди да си съставяте своего рода идеи.

Христовата църква работи, стареа се, бори се, за спасението на цѣлия човѣкъ, на човѣщината.

Тя е въ свѣта да прави добро и само

добро.

Е, добръ. Не е отъ никого скрито, че днесъ въ нѣкои Евангелски църкви има грѣхъ, мѣстото на който не е тамъ. Да бждемъ по-ясни. Има търговски операции и криви договори, има нехристиянско третиране между нѣкои, има парично измамни и онеправдани, има крѣвно обидени и духомъ убити, има клѣветничества и раздори,—има всѣкакъвъ сортъ езически дѣла.

Какъ можете да съгласите това съ христовата църква, която трѣбва да бжде неопятнена? Какъ могатъ такива да участватъ въ Господнята вечеря, която е общение на „святинитѣ“? Какъ могатъ такива да се редятъ всѣка недѣля въ църква и да произнасятъ дълги молитви, когато отвѣтрѣ сж пълни въ нечистота и мърсотия? Кажете, за Бога, нели такива изпѣди отъ храма Христосъ, за да го не обръщатъ въ „пешера разбойническа“? Вие мълчите! Да, и това ваше мълчание е довело разорението на нѣкои църкви. Тѣ сж заприличали на сжщински разваленъ, кждѣто нѣкогажъ изглежда да е имало животъ. Тѣ сж се раздѣлили едни противъ други, като се гонятъ и прѣслѣдватъ, и по сждилица разтакатъ. Никаква любовъ, никакво братолюбие, никаква отстъпчивость, никакъвъ простителенъ духъ, напротивъ — умраза, ярость, заеване, лицемѣрно отнасяне, подло подмилкване. И пакъ си сж въ църквата, пакъ сж нейни членове, може би и настоятели, или дякони, пакъ имъ се дава причастие и пакъ, и пакъ . . .

И . . . всичко това се търпи, прѣскача, заобикаля, или маже. Никой не иска да се разтвори раната, да се одреже гнилото, да се изолира здравето и чистото. Съ други думи казано, не искатъ да изключатъ такива, защото сж паралии, и съ тѣхното изключване се накърнявало църковния приходъ. Какво чудовищно християнско мждрувание? Заради нѣкакви сто лева на този или онзи богаташъ (и то кой знае какъ ги е спечелилъ), който по духъ, по характеръ и по животъ е отдавна вѣнъ отъ църква, има хора, който се боятъ да гласуватъ за фактическото му изключване отъ църквата. Нѣкои даватъ причина, че съ такъво едно изключване лицето навѣки ще пропадне въ ада. Зеръ, сега е въ рая, защото седи на първия столъ въ църквата, а?

Църковното членство не спаява чело-вѣка, нито пѣкъ изключването погубва нѣкого. Но, църквата е единъ добръ остановенъ институтъ, тя си има своя редъ на приемане и изключване членове, и не бива за хатѣра и

честолюбието на този, или онзи да се нарушава установения редъ въ църквата. Ние знаемъ, че има хора, които не се боятъ отъ изключване, ако то не ще имъ накърни престижа като добри търговци, и че тѣ стоятъ въ църква само за лице и за име. Ние знаемъ и други, които ще се стрѣснатъ при едно изключване, тъй като църквата за тѣхъ е по-вече отъ дюкянътъ и домътъ. Но тъй, или иначе, нѣма другъ цѣръ за такива закоравели и кръстени измамници и фалшификатори, които си играятъ съ живота и душитѣ на своитѣ братя. Нѣма друго срѣдство, освѣнъ изключване, защото тройнитѣ и четворни дисциплинарни свѣти сж само подмилквания и ласки, които

вмѣсто да поправятъ и ограничатъ злото, само го покриватъ за да пуши и се усилва. Това не може да отречете, защото има факти които ще ви ободатъ.

За цѣлостта на църквата, за нейната чистота и свѣтостъ, за нейния житотъ, трѣбва тя да се прѣчисти отъ всички елементи, които я парализиратъ тъй или иначе.

Църквата е повикана да бжде свѣтиликъ и солъ. Прочее, стане ли сбирщина на братоубийци и прѣстѣпници, тя губи своето значение и мисия и става непотрѣбна.

Нейната сила и животъ е въ нейната чистота и святостъ. Нѣма ли тѣхъ, нѣма нищо.

Защо не ставатъ проповѣдници и защо бѣгатъ въ Америка?

Не прѣди много Епископъ Нюлсънъ, отъ Цюрихъ, посѣти нашия градъ, за да види работата която се върши. Между другия разговоръ, той ме запита: „Знаешъ ли нѣкои български младежи въ Америка, да се приготвятъ за проповѣдници? Намъ ни трѣбватъ млади работници...“ Казахъ му, че зная само единъ такъвъ. Той се зачуди, и попита: „защо нѣма младежи желаючи да влѣзатъ въ тая работа?“

Защо?

Прѣди петъ мѣсеци пастиръ Фурнаджиевъ отъ София, въ едно свое писмо между другото ми писа и това: „Бѣхъ въ Пловдивъ. Отбихъ се да видя бай . . . заварихъ го на легло. Много отпадналъ. Прѣдъ него се сдържахъ, но вѣнъ плакахъ за човѣчеца. Той е жертва на прѣсиленъ трудъ и то такъвъ, който е вѣнъ отъ опрѣдѣлената му работа. И си рѣкохъ, ето защо ние нѣмаме проповѣдници, и книжари. Не виждашъ ли тукъ една добра тема за пишене?“

Не отдавна, писа ми една църква писмо въ което между другото и това: „Ние искаме младъ енергиченъ пастиръ. Ела ти, или кажи ни дѣ да намѣримъ другъ . . .“

Липсата отъ проповѣдници е чувствителна. Има села и градове съ евангелски общества, но безъ работници. Има църкви, които дирятъ проповѣдникъ, но не се намира такъвъ.

И нѣколцина, които вършеха добра работа като пастири, отидоха въ Америка безъ мисълъ за завръщане. Други да се готвятъ за тая работа, ние не знаемъ.

Прочее: защо е това тъй?

Безспорно е, че пастирската работа е най-великата и най-благословена работа на тая земя. Че за нея е нужно не само образование но и призвание. Че тя иска търпѣливо и себепотказливо сърдце. Ние знаемъ, че има хора, които отговарятъ на тѣзи условия, но пакъ не се рѣшаватъ да станатъ такива. Види се, има причини вѣнъ отъ тѣхъ, които ги плашатъ и възпиратъ да поематъ всичкия ангажиментъ като проповѣдници. Разбира се, призвания младежъ да бжде проповѣдникъ, той не ще се плаши отъ нищо, и нищо не ще го възпрѣ да стане проповѣдникъ, но трѣбва да помнимъ, че не всѣкога се чувствува отъ по-рано това призване, много пжти то дохожда, слѣдъ като човѣкъ почне работата. Имено за такивото е нашата дума. Но, за такивото има нѣкои причини, които ги плашатъ.

Кои сж тѣ?

На първо мѣсто, трѣбва да кажемъ, че упражняваната властъ надъ проповѣдници и не доброто третиране застава други да не ставатъ такива, а станалитѣ вече, или да бѣгатъ въ Америка, или пжкъ да дирятъ друга професия.

Въ какво се състои тая властъ надъ проповѣдниците?

Въ това, че не могатъ свободно да работятъ, както тѣ сами виждатъ че трѣбва да се работи; не могатъ свободно да говорятъ за нѣща, които трѣбва да се говорятъ, и не могатъ свободно да пишатъ работи, които трѣбва да пишатъ. Ще се явятъ хора да кажатъ гова не е вѣрно. Но ще го кажатъ такива, които не сж изпитвали, насилническата

ржка на ония, които държатъ юздитъ на тая работа.

Проповѣдника е Божий посланикъ. Той говори отъ Божя страна и Божието слово. Тукъ, прочее, какво да е ограничение, и мъррене ако не се изпълнява волята на „високитъ“, ще бжде само за спънка на работата, е не за нейния успѣхъ. Проповѣдническата работа не търпи ограничение, подчинение, и изпълняване безусловно изискванията на нѣколцина, които минаватъ като началници на работата. Тя е работа на свободния духъ, на свободното сърдце. Турнете ли рамки, вериги, вие прѣсичате самия изворъ за да не тече свободно кипящата буйна вода. Впрочемъ, призования проповѣдникъ, не признава никакви ограничения, а свободно върши волята на Оногозъ, Който го е проводилъ, но за онзи, който още не е почувствалъ че е призванъ за тая работа, а се рѣшава да бжде такъвъ, тази причина е първата, която го възпира да стане проповѣдникъ, а други станали такива пропѣжда въ Америка.

Втората причина е, неусигорения животъ на проповѣдника. Има хора, които не знаятъ проповѣдника кѣкъ живѣе. И защото на амвона или на улицата излиза съ черенъ хубавъ рединкотъ, мислятъ, че той е добръ заплащанъ и охолно живѣе. А въ сжщностъ работата стои друго яче. Финансиално, нашия проповѣдникъ е негарантиранъ. Биватъ дни, когато той нѣма пари да купи храна за домътъ си. Защото, или ничтожната заплата не му стига (и какъ могатъ да стигнатъ 100—150 лева за мѣсецъ на единъ, който трѣбва да има книги, списания, вѣстници и домъ?) или пъкъ онова, което му се прѣдвижда не е събрано отъ касиера и така проповѣдника остава безъ пари. Малко се плаща, нѣкога, не се и доизплаща. Разбира се, и тая причина не плаши онѣзи, които сж призвани за тая работа, защото тѣ сж проповѣдници не за пари, а понеже чувстватъ че на тая работа ги вика Богъ, но тя е достатъчна причина да сплаши онѣзи млади, които още не сж почувствали своето призване, но искатъ да бждатъ такива. И тая причина е пропѣдила нѣкои въ Америка, кждѣто съ друга работа по лесно ще се прѣпитаваатъ.

Ето тѣзи двѣ причини, ние мислимъ, сж едни отъ прѣчкитъ да нѣмаме достатъчно проповѣдници. Другъ би билъ въпроса, ако всѣкой кандидатъ за проповѣдникъ чувства своето призване. Тогава не ще има нищо, което да е въ състояние да попрѣчи на такъво лице. Но, не всички така чувстватъ.

И за това прѣдъ наличността на избрзенитъ причини тѣ отказватъ да се посветятъ на тая длѣжностъ. Слѣдва.

Послѣдни съобщения

Отпътувалъ за дома. Списанието ни бѣше подъ печатъ, когато приехме извѣстие, че Юрданъ Караивановъ, членъ отъ Софийското Евангелско общество се е поминалъ въ Лозенъ-градъ. Той е единъ отъ многото евангелски войници, който, казано по войнишки, добръ изпълни своя дългъ къмъ отечеството. Ние не се съмнѣваме, че Юрдаки (както другаритъ му го зовѣха) се е събудилъ въ една страна, за която е очикалъ и която ще му достави всичкиятъ комфортъ, който тука не намѣри.

Нашитъ съболезнавания съ опечаленитъ, сѣмейство и приятели на починалия.

Джентль—Какетъ въ София. Секретаря на Спомагателното мисионерско дружество въ Лондонъ, пастиръ Джентль — Какетъ е пристигналъ въ София, кждѣто на 7 того е проповѣдвалъ въ първата Евангелска църква, съ прѣводчикъ пастиръ Халуей. Г-нъ Джентль — Какетъ е на пътъ за Одринъ, кждѣто, прѣдполагаме отива да раздава помощи. Той прѣди това бѣ изпратилъ извѣстни суми въ София и други градове за помагане на пострадалитъ отъ войната. Привѣтстваме благородния братъ и му желаемъ успѣхъ въ мисията.

Д-ръ Е. Каунтъ се е завърналъ отъ обиколката, която прѣдприе съ цѣлъ да раздава пари на бѣднитъ войнишки сѣмейства. Той планира пакъ да излѣзе по обиколка съ сжщата цѣлъ, въ едно кжсо врѣме. Чрѣзъ него както разбираме сж раздадени голѣмо количество пари, както съобщихме и по-рано.

„Четири епохи на живота“ е заглавието на безопасното и разумно съчинение върху половия въпросъ отъ Д-ръ Елисавета Хамилтонъ — Мюнсие, което почваме да печатимъ отъ идущия брой. Съчинението е по-вече отъ интересно. Д-ръ Мюнсие говори твърдѣ ясно и откровенно върху важнитъ въпроси, които смушаватъ всѣко момче, момиче, и родители. Така че, ние обръщаме вниманието ви къмъ този още единъ новъ отдѣлъ, съ който Християнски свѣтъ става интересенъ за млади и стари, за момичета и момчета, за родители и чада, за женени и ергени, за всички, които сж по-голѣми отъ шестнадесетъ години.

ЕДНА ЛИЧНА ИЗПОВѢДЪ

Вземете това на довърше.

Ако азъ мислѣхъ, че при крайтъ на животътъ ми ще остане само задоволството, че азъ съмъ списвалъ интересно списание съ едно голѣмо число абонати, доставили нѣкаква финансова печалба, наистина азъ ще бѣда най-мизерното сѣщество.

Прѣди години още азъ бѣхъ повиканъ отъ Бога да прокламирамъ Неговата неограничена благодать. Азъ съмъ и сега тъй здраво свързанъ съ това свято задължение и както съмъ вѣренъ на амвона, така оставамъ и въ колонитѣ на ХРИСТИАНСКИ СВѢТЪ. „Горко ми, ако не проповѣдвамъ Евангелието!“

Слѣдователно, надъ всички други особни характеристики за тази година, които азъ вѣрвамъ ще направятъ списанието твърдѣ интересно за всички, които го четатъ, духовното четиво на Христиански свѣтъ ще бѣде ясно, положително, искрено и жарко съ едно честно ожидане да заякчи, и утѣши душитъ на всички, които дохождатъ въ съприкосновение съ списанието.

Ако списанието не може да помогне на онѣзи, които желаятъ да знаятъ Бога, и на църквата въ изпълнение на нейната божествена мисия, тогава нѣма достатѣчна причина за сѣществуването на Христиански Свѣтъ.

Нека, молитвитѣ на нашитѣ читатели достигнатъ до Башата на всички добродѣтели, щото Христиански Свѣтъ да бѣде вѣренъ глашатай на Онзи, чието име носи.

Нека всички, които симпатизиратъ на списанието ни, съдѣйстватъ за неговото разпространение. Ако заслужава да сѣествува, заслужава по-вече да го четатъ. Подирете абонати около васъ, тѣ сѣ тамъ. Подканете ги, абонирате ги.

Николай Симеоновъ